

61. kapitola – Je Jeho Výsost je opravdu úžasná?

Bratři se okamžitě přestali hašteřit, a oba zároveň vyskočili na nohy. Osoba stojící před nimi vzbuzovala vážnost. Xue Meng na něj chvíli civěl a pak ze sebe vypravil: „Hm. To je pravda. Kdo jste?“

Xue Meng byl už od narození svéhlavý, a i když ho paní Wang znovu a znovu poučovala o etiketě a zdvořilých způsobech, nezanechalo to na něm výraznější stopy. Takže se lidé nikdy neptali na jejich zdvořilostní jména, neobtěžoval se s tituly a sám se nikdy nepředstavoval. Dalo by se říci, že byl pěkně hrubý.

Mo Ran sice věděl, že je pod důstojnost té osoby, aby Xue Mengovo chování kárala. Ale stejně to bylo dost...

„Jsem žákem sekty Rufeng a jmenuji se Ye Wangxi.“

Jak se dalo čekat, mladý muž zůstal klidný a vyrovnaný. Pod temným hustým obočím měl pár očí, zářivých jako hvězdy, jasných a pronikavých.

„Mohu se zeptat na vaše jméno?“

„Ye Wangxi?“ odfrkl Xue Meng a zabručel: „Nikdy jsem o něm neslyšel, jeho pověst nejspíš nestojí za řeč.“

Jeho bručení nebylo hlasité, ale přeslechnout by ho mohl jen hluchý. Mo Ran nenápadně zatahal Xue Menga za rukáv, aby se držel trochu zpátky a pak zakryl své skutečné pocity úsměvem: „Já jsem Mo Ran, žák sekty z hory Sisheng, a ten vedle mě, co má tak špatné způsoby, je můj mladší bratr Xue Meng.“

Xue Meng ho odstrčil a rozzlobeně se na něj nasupil: „Co na mě saháš! Nejsem žádnéj tvůj bratr!“

„Ach, Xue Mengu, ty...“ vzdychl Mo Ran. Obrátil se zpět k Ye Wangximu, oči přivřené v širokém úsměvu. „Můj mladší bratr je trochu tvrdohlavý, omluvte ho prosím, starší bratře Ye.“

Neznamenalo to, že se najednou rozhodl chovat k Xue Mengovi zdvořile. Bylo to kvůli tomu, že Ye Wangxi byl mezi svými současníky naprosto výjimečný. I když se ten současný Ye Wangxi ještě neproslavil, v jeho minulém životě byl v celém světě kultivace druhý, hned po Chu Wanningovi.

Jen nebesa vědí, kolik toho Mo Ran ve svém minulém životě v rukách Ye Wangxiho vytrpěl. Když se znovuzrodil v tomto životě, stále toho druhého viděl jako ostrou čepel dýky, jako spravedlivého hrdinu, čistého a vznešeného... a i když snad nemůže získat jeho přízeň, Mo Ran rozhodně netoužil po tom, aby se znovu stal jeho nepřítelem.

Samotný Chu Wanning stačil na to, aby ho seřezal do modra. Jak by mohl pokojně žít, kdyby měl za zády ještě Ye Wangxiho?

Ye Wangxi toho moc nenamluvil, takže prohodil několik zdvořilůstek a vrátil se do svého domku.

Jakmile odešel, Mo Ran se zlomyslně zašklebil: „Co myslíš?“

„Co si myslím o čem?“

„O něm,“ odpověděl Mo Ran. „Líbí se ti? Vypadá dobře, vid’?“

Xue Meng se na něj zadíval jako na blázna: „Seš divnej.“

Mo Ran se smál: „Bydlíme tu společně a určitě se tady budeme pořád potkávat. Měl bys být rád, že on je náš soused.“

Xue Meng byl zmatený: „Mluvíš o něm, jako bys ho znal.“

Mo Ran samozřejmě nemohl říct pravdu, a tak začal šaškovat: „Ne, neznám ho. Posuzuju lidi podle vzhledu. Je moc hezký, takže se mi strašně líbí.“

„Ty jsi odpornej,“ ucedil Xue Meng.

Mo Ran se jen zasmál, a mávnul rukou. Když se k němu ale Xue Meng obrátil zády, udělal na něj vulgární gesto. Pak se pomalu vydal do svého kamenného domku, zavřel dveře a všechny Xue Mengovy poznámky a nadávky nechal venku.

Druhého dne vstal Mo Ran brzy ráno.

Kultivující opeřeného klanu rozhodli, že s kultivací začnou až za tři dny, aby si zvykli na život v Prameni broskvových květů. Když se Mo Ran umyl a upravil, zjistil, že Ye Wangxi už odešel. Ti dva se ještě nevzbudili, a tak se vydal bloumat ulicemi sám.

V ranní mlze kolem něj neslyšně prošlo několik kultivujících, kteří spěchali někam za vlastními povinnostmi.

Mo Ran narazil na stánek s jídlem a uviděl mísu plnou čerstvých osmažených knedlíků. Hned se vzpomněl na malého bratříčka, který byl ještě pořád nemocný. Přišel ke stánku a řekl: „Paní kuchařko, chtěl bych s sebou osm knedlíků a misku sladké rýžové kaše.“

Žena z opeřeného klanu, která u stánku prodávala, ani nezvedla hlavu: „Dělá to šest pírek.“

Mo Ran překvapeně zíral: „Šest čeho?“

„Šest pírek.“

„... To mám někde oškubat slepici?“

Žena si ho teď prohlédla: „Peří nemáš a jíst bys chtěl? Koukej zmizet.“

Mo Ran byl podrážděný i pobavený zároveň, když se chtěl znovu zeptat, ozval se mu za zády známý hlas. Objevila se ruka ovázaná obvazy, v prstech svírala šest třpytivých zlatých pírek.

„Paní, dejte mu tu rýžovou kaši, já to zaplatím.“

Žena vzala píruka, a protože se s nimi nechtěla dál ztrácet čas, zabalila jim snídani s sebou. Mo Ran se otočil a uviděl Ye Wangxiho stát vedle sebe, vysokého, pohledného a elegantního.

„Velice vám děkuji.“ Mo Ran vzal ještě horké, syčící knedlíky a sladkou kaši a šel s Ye Wangxim. „Kdybych na vás nenarazil, asi bychom dnes byli o hladu.“

„Bez obav. Osmnáctá je roztržitá a zapomíná dát nově přichozím píruka. Potkal jsem vás jen náhodou, a je to jen maličkost. Nemusíte mi děkovat.“

Mo Ran se ho zeptal: „To ta píruka musí mít každý, kdo chce v Prameni broskvových květů něco kupovat nebo prodávat?“

„Správně.“

„A odkud ta píruka jsou?“

„Jsou vytrhaná,“ odpověděl Ye Wangxi.

„V... vy... trhaná?“ Mo Ranovi z toho šla hlava kolem. Ta píruka se opravdu musí oškubat z nějakého ptáka? To jsou všichni ptáci v okolí úplně holí?“

Když Ye Wangxi viděl jeho překvapenou tvář, pobaveně se usmál: „Vy máte ale nápady. V Prameni broskvových květů je místo, kterému se říká Propast předků. Podle pověstí je to místo, odkud vyletěl rumělkový pták. Na dně propasti jsou hučící plameny, je tam nepopsatelné horko, které se nedá snést. Neroste tam ani travička a také tam nežijí žádná zvířata.“

Mo Ran poslouchal jeho vyprávění a vzpomněl si na rudou záři na obloze, které si všiml včera, když byli na okraji města.

„Je ta propast blízko severní části města?“

„Ano, nemýlíte se.“

„A jak to souvisí s tím peřím?“

Ye Wangxi odpověděl: „Je to tak, že i když v okolí Propasti předků žádní tvorové nežijí, uvnitř žije hejno sov. Svá hnízda si staví v ohni, ve dne se ukrývají a v noci vylétají ven. Jejich píruka pomáhají kultivujícím z pernatého klanu zvyšovat úroveň kultivace.“

„Tak to tedy je,“ zazubil se Mo Ran. „Není divu, že chtějí zboží prodávat za píruka.“

„Hm. Ale měl byste si pamatovat, že když ty sovy v noci vylétnou, vypadají úplně jako obyčejné sovy. Když je chytíte, nejsou k ničemu. Jen za rozbřesku, když svítá slunce, a sovy se

v hejnech o stovkách i tisícovkách ptáků vracejí do propasti, tehdy jejich peří zezlátne, a jen tehdy je možné je vytrhat.“

„Haha, není to stejné jako cvičení létání a vznášivé chůze? Pokud vaše dovednosti nestojí za nic, spadnete a upečete se na škvarek. Když se ale pro pírkou nevydáte, nejspíš umřete hladu.“ Mo Ran nesouhlasně zamlaskal: „To je dost tvrdé.“

„Vaše schopnost vznášivé chůze je tedy nedostatečná?“ zeptal se Ye Wangxi.

Mo Ran si odkašlal: „Je naprosto průměrná.“

„To nestačí,“ odpověděl Ye Wangxi. „Sovy se pohybují velice rychle a prudce, o nic pomaleji než jestřáb nebo sokol. Pokud nebudete pilně trénovat, za několik dní vyhladovíte.“

„To je...“

Když Ye Wangxi viděl, jak Mo Ran vypadá nešťastně, vzdychl a řekl: „Podařilo se mi získat dost pírek, a na nějakou dobu vystačím. Pokud je potřebujete, jen si řekněte.“

Mo Ran odmítavě mávl rukou a usmál se: „To přece nejde. A těch šest pírek budeme považovat za půjčku. Nejprve se vrátím, najím se, a když se mi podaří nějaká pírkou získat, zítra vám to vrátím. Děkuji.“

Mo Ran se rozloučil s Ye Wangxim a donesl jídlo na jejich dvorek. Xue Mengův dům byl prázdný. Nejspíš se vzbudil, nudil se a šel se projít. Mo Ran tedy šel do Chu Wanningova bambusového domečku.

Chu Wanning se ještě neprobudil. Mo Ran naskládal rýžovou kaši a smažené knedlíky na stůl, a přišel blíž k lůžku. Sklonil se, aby se podíval.

Najednou měl pocit, že je mu to celé nějaké povědomé. Malý bratříček ve spánku vypadá úplně... jak je možné, že mu někoho tolik připomíná? Měl nejasný dojem, že zná někoho, kdo vypadá přesně stejně, někoho, kdo se ve spánku na posteli stočí do klubíčka a hlavu si opře o ruce – ale kdo to jenom je?

Když tak uvažoval, Chu Wanning se vzbudil.

„Uuu...“ Překulil se.

Chu Wanning zpozoroval, že u jeho postele někdo stojí a široce rozevřel oči: „Mo Rane?“

„Kolikrát jsem ti už pověděl, abys mi říkal starší bratře?“ Mo Ran mu rozčechral vlasy a pak mu položil ruku na čelo, aby zjistil, jestli má ještě horečku. „Zdá se, že horečka už opadla. Tak vstaň a najež se.“

„Najež se...“ Dítě na posteli bezmyšlenkovitě zopakovalo jeho slova; s rozcuchanými vlasy vypadal jeho obličejík ještě roztomileji.

„No vidíš, jak se o tebe starší bratříček stará. Vstával jsem brzy a šel koupit něco k snídani. Měl bys to sníst, než to vychladne.“

Chu Wanning ve svém sněhobílém prádle vylezl z postele a namířil si to ke stolu. Na stole ležel čerstvý lotosový list a v něm smažené knedlíky s tenkou křupavou kůrkou, posypané zelenou cibulkou a černým sezamem a také miska rýžové kaše s longanem a vonokvětkou. Kaše byla tekutá, ale zároveň hustá, ještě z ní stoupala pára.

Jindy silný a nezlomný starší Yuheng byl najednou nesmělý: „To je pro mě?“

„Co?“

„To jsi to všechno koupil... kvůli mně?“

Mo Ran byl trochu překvapený: „No jo.“

Sledoval Chu Wanninga, který vypadal nejistě a váhavě. Všiml si toho a pobídnul ho: „Rychle jez, ať to nevystydne.“

I když Chu Wanning žil na hoře Sisheng už dlouho, a všichni ho chovali v úctě, kvůli jeho chladné a upjaté povaze s ním skoro nikdy nikdo nejedl. A vůbec nikdy mu nikdo nepřinesl žádnou snídani z kuchyně. Občas sledoval, že se tak k sobě chovají někteří žáci, a i když si to

nechtěl připustit, trochu jim v duchu záviděl. A když se před ním ocitla ta miska rýžové kaše a těch pár knedlíků, nedokázal se přimět, aby je jen tak snědl. Uběhla chvíle hrobového ticha.

Mo Ran viděl, jak sedí na stoličce, dívá se před sebe a jeho jídelní hůlky se ani nehnou a pomyslel si, že takové jídlo možná nemá rád.

„Co je?“ zeptal se Mo Ran. „Je ta kaše moc řídká?“

Chu Wanning se na něj zadíval a zavrtěl hlavou. Vzal lžící a nabral si kaši. Foukal na ní a pak opatrně ochutnal.

Kdyby to byl krásný, chladný a nedosažitelný učený mistr Chu z dřívějška, vypadalo by to, že pojídá kaši elegantně a způsobně, a dokonale se ovládá. Ale v těle dítěte vypadal jen směšně a trochu smutně.

Mo Ran si jeho zdrženlivost špatně vyložil a řekl mu: „Ty nemáš rád longan? Můžeš je vyndat stranou, to nevádí.“

„Ne.“ Z tváře malého bratříčka se toho nedalo moc vyčíst, ale když se podíval na Mo Rana, oči měl mírné. „Chutná mi to.“

„Ó... Haha, tak dobře. Já myslel, že ti to nechutná.“

Chu Wanningovy husté řasy se rozpačitě sklopily a tiše zopakoval: „Chutná mi to. Nikdo se o mě ještě takhle nestaral.“

Když to říkal, zvedl oči a zadíval se na Mo Rana. Pak se vši vážností dodal: „Děkuji, starší bratře.“

Mo Ran vůbec nečekal, že by mohl říct něco takového a dost ho to zarazilo. Nebyl nijak zvlášť laskavý a neměl ani rád děti. Ke Xia Sinimu se choval laskavě, protože měl ve svém nízkém věku nezvykle velké schopnosti, a zdálo se, že by bylo dobré se s ním spřátelit.

Mo Ran k tomu přistupoval čistě věcně, ale když viděl že Chu Wanning to celé bere ohromně vážně, musel se začervenat hanbou.

Mo Ran mávl rukou na znamení, že mu Chu Wanning nemusí děkovat a zeptal se: „Tobě ještě nikdy nikdo nekoupil snídani?“

Chu Wanning bezvýrazně kývl.

„To se žáci staršího Xuanjiho o sebe navzájem nestarají, nebo co?“

„Já se s nimi moc nekamarádím,“ odpověděl Chu Wanning.

„A než jsi vstoupil do sekty, když jsi ještě byl doma s mámou a s tátou...“ Mo Ran se zarazil a dál to nedořekl. Věděl přece, že malý bratříček je tak chytrý a čistý jako sníh, jací rodiče by měli to srdce ho nechat, aby kultivoval někde v horách, a nikdy se nevrátil ani na návštěvu? Zdálo se, že se mu přihodilo něco podobného jako jemu a Shi Meiovi.

Jak čekal, Chu Wanning tiše řekl: „Rodiče mě opustili, nemám žádné příbuzné, nikdo si mě nechtěl vzít k sobě.“

Mo Ran napřed mlčel a potom hluboce vzdechl. Pomyslel si: chtěl jsem se s tím dítětem spřátelit, zaprvé, protože má vysokou úroveň kultivace a z druhé, protože se chová tak klidně a dospěle, ne jako nějaký obyčejný uřvaný spratek. Kdo by řekl, že má podobnou minulost jako já...

Když před sebou viděl toho malého bratříčka, Mo Ran si nemohl nevzpomenout na své vlastní dětství, na všechny ty tvrdé, těžké roky. Cítil, že mu v hrudi klíčí soucit a přátelství. Potom řekl: „Když se o tebe předtím nikdo nestaral, od teď to bude jinak. Protože pro tebe už jsem starší bratr, budu se o tebe od nynějška řádně starat.“

Zdálo se, že Chu Wanning on něj takové prohlášení nečekal a byl dost překvapený. Pak trochu roztál a lehce se usmál: „Ty se o mně budeš starat?“

„Hm. Když se teď budeš držet u mě, naučím tě meditační a šermířské techniky.“

Chu Wanningův úsměv se rozšířil: „Ty mě budeš učit meditaci a šermířským technikám?“

Mo Ran si jeho úsměv špatně vyložil a podrbal se na hlavě: „Neutahuj si ze mě, vím že tvoje kultivační úroveň je už dost dobrá, ale jsi ještě malý a máš se co učit. Starší Xuanji má strašnou spoustu žáků a jen těžko tě může učit osobně. Co je špatné na tom, aby ses něco naučil ode mě? Přinejmenším jsem někdo, kdo vlastní magickou zbraň.“

Chu Wanning nic neříkal a nakonec prohlásil: „Já jsem si z tebe nedělal legraci. Já si myslím, že... jsi úžasný.“

Ačkoli Mo Ran žil dva životy, bylo to poprvé, kdy ho někdo pochválil a řekl mu „jsi úžasný.“ I když ho chválilo jen malé dítě, byl v rozpacích, co si má počít. Byl příjemně překvapený. Chvilí jen lapal po dechu. Neměl kůži jen silnou jako hroch, ale spíš silnou jako městské hradby, teď se však celý červenal. Zmohl se jen na to, aby opakoval to, co právě slyšel: „J... já... já jsem úžasný... opravdu si myslíš, že jsem úžasný?“

Mo Ran si najednou matně vzpomněl, že když byl malý, chtěl být dobrým člověkem.

Bylo to malé, křehké přání z dávné minulosti, podobné jako jeho jiná malá přání:

Až vyrostu, vezmu si za ženu tu milou hezkou dívku, která v krámě prodává líčidla.

Až budu míst hodně peněz, budu každý den jíst palačinky.

Kdybych měl ke každému jídlu dva kousky pečeného masa, nevyměnil bych to ani za nesmrtelnost.

A ze všech těch přání zbyly jen vzpomínky, které odnesl vítr a zasypal sněh.

62. kapitola - Jeho Výsost přichází do starého Lín'anu

Jejich učení brzy začalo. Mo Ran si nakonec sběr pírek oblíbil ze všeho nejvíc. Koneckonců opravdu nečekal, že by se od těch břídilů, které v minulém životě rozdrtil, něco naučil, a šlo mu jen o to, aby si měl za co užívat.

Každý den před úsvitem chodívali sbírat zlatá pírká k Propasti předků. Potom následovala meditace v jeskyni Zhu Rong, aby si zlepšili kultivaci tím, že budou cvičit používání své vnitřní duchovní energie proti šíravé yangové energii jeskyně. Za čtyři hodiny měli nácvik vymítání démonů společně s pernatým klanem. To trvalo čtyři hodiny a pak šli na zápasště Axiuluo aby se věnovali nácviku vzájemných soubojů.

Nakonec večer, než padla noc, jim ctěná slečna Osmnáctá vykládala „Kompéndium démonů“ a „Umění exorcismu“ na útesech Guanxing nad Pramenem broskvových květů.

Mo Ran měl samozřejmě z celého dne nejraději večerní vyučování na útesech Guanxing, protože to byly hodiny, které měly všechny tři sekce kultivujících společné. Věděl, že Shi Meiovi vznášivá chůze moc nejde a bál se, jestli má vůbec co jíst, proto každý den dával Shi Meiovi polovinu pírek, které nasbíral. Ale jinak neměl příležitost se s Shi Meiem setkat. Místo toho trávil čas s Chu Wannigem, takže nakonec byli úplně nerozluční.

Během té doby byli vidět pořád spolu, den za dnem, za každého počasí, kdy Chu Wannig seděl na mostní zídce, pískal si písničky na list a Mo Ran seděl u něj, s bradou opřenou a dlaň.

Někdy chodil Chu Wannig k řece krmít ryby a Mo Ran stál vedle něj a držel nad ním deštník, sledoval, jak rybky vyskakují nad hladinu, zlaté šupiny se lesknou ve vodě, která je jako průzračný nefrit.

Když v Prameni broskvových květů přšelo, Mo Ran držel Chu Wanninga za ruku, a kráčeli spolu po cestičce vydlážděné prastarými kameny, rozpukanými věkem a nad oběma nesl deštník z naolejovaného papíru.

Když dešťová voda vytvořila na zemi kaluže a stružky, Mo Ran si malého bratříčka vysadil na záda a nesl ho. Chlapec se ho držel za ramena a kolem nich pleskaly dešťové kapky.

A když Mo Ranovi z té dřiny bylo horko a na čele mu začaly vyskakovat krůpěje potu, bratříček mu beze slova otíral čelo kapesníkem. Kapesník byl úplně bílý, jen v růžku měl vyšitý květ jabloně haitang. Mo Ranovi připadal nějaký povědomý, jako by ho už někdy někde viděl, ale tam myšlenka mu jen bleskla hlavou a zmizela, jako když kapka spadne do jezera.

Jednoho dne Chu Wannig odpočíval na dvorku. Mo Ran mu rozvázal zapletené vlasy a vyčesával mu je nahoru. Právě mu česal vlasy, když přišel Ye Wangxi, držel se za levé rameno a vypadal schlíple.

Mo Ran, všímavý jako vždy, zdvihl obočí: „Bratr Ye se zranil?“

„Ano.“ Ye Wangxi se odmlčel, pak se zamračil: „Nic to není, je to jen škrábnutí z rvačky. Ten člověk je odporný zvrhlík, je to celé tak ostudné!“

Mo Ran nevěřícně vyprskl: „Vás někdo obtěžoval?“

Ye Wangxi se na něj ostře zadíval a chladně pronesl: „Co si to myslíte!“

„Hahaha, jen jsem žertoval.“ Mo Ran se nuceně zasmál, ale zvědavost ho neopustila: „Kdo to tedy byl?“

„Kdo jiný než ten floutek z paláce Taxue na hoře Kunlun.“

Mo Ranovi uklouzlo: „ach“, ale přemýšlel: je možné, aby to byl ten člověk?

Nedávno začal často potkávat v Prameni broskvových květů žačky, které si mezi sebou šeptaly něco o nějakém starším bratrovi a mladém mistrovi. Jedna věc byla, když se to dělo mezi těmi mladšími, ale právě včera narazil na asi čtyřicetiletou kultivující, která se rozrušeně procházela mezi kvetoucími keři, a pro sebe si nepřítomně mumlala: „Mladému mistru se žádný muž na světě nevyrovná... Kdyby se na mně jen podíval, kdyby se mnou promluvil, ať se pak klidně propadnu do pekla.“

Zbytek Mo Ranovi unikl, začal se totiž zamilované ženě smát. Měl podezření, kdo by ten „mladý mistr“ mohl být, ale Pramen broskvových květů byl plný kultivujících, kteří se nikdy nemohli potkat, takže tu osobu nikdy neviděl, i když o ní mnohokrát slyšel. Ostych mu nedovolil připojit se k žačkám a poslechnout si všechny klepy, takže si nebyl jistý.

„Byl jsem se napít v hostinci Linghu na západním tržišti,“ řekl Ye Wangxi. „Ten bastard tam byl také, v náručí měl hned dvě dívky naráz. Bylo to nemravné, nicméně šlo o jejich volbu, a nic mi do toho nebylo. Nemohl jsem nic říkat.“

Mo Ran souhlasil: „Jistě.“

„Ale potom tam přiběhla žačka ze sekty Guyue'ye, neklidně se rozhlížela kolem a zjevně někoho hledala.“

Mo Ran se zasmál: „Nechte mě hádat. Sháněla se po tom mladém mistrovi?“

„Vy už jste o tomto mladém mistrovi také slyšel?“

„Haha, no, když i tak vznešená osoba, jako vy se o tom sukničkáři doslechla, jak by někdo, tak klevetivý, jako já, nemohl nic vědět?“

Ye Wangxi se na něj beze slova zadíval a pokračoval: „Ten mladý mistr je opravdu něco. Ukázalo se, že si s tou dívkou z Guyue'ye vyměnili dárky na znamení lásky, namluvil jí, že se stane jejím kultivačním partnerem a zůstane po jejím boku už navždy.“

Mo Ran se smál: „To je opravdu hrozné poslouchat. Vsadil bych se, že mladý mistr má takových cetek, které rozdává na znamení své nehynoucí lásky celý pytel, aby se dostalo na každou, za kterou se otočí. A že rozdává právě tolik slibů.“

Chu Wanning který celou dobu tiše naslouchal se zadíval na Mo Rana a rozhořčeně poznamenal: „Jak to můžeš vědět!“

Ale Ye Wangxi se nečekaně postavil na Mo Ranovu stranu: „Bratr Mo má pravdu, bohužel je to tak. Ta dívka mladého mistra obdivovala už dlouho, uvěřila jeho slovům a té noci mu dala své panenství.“

„Počkat!“ řekl Mo Ran a rychle zakryl Chu Wanningovi uši.

Chu Wanning byl zmatený: „Co to děláš?“

„Děti nemají takové věci slyšet, není to dobré pro kultivaci.“

Hned jak se Mo Ran ujistil, že Chu Wanning nebude poslouchat, s dychtivostí v očích se zeptal: „A co dál?“

Ye Wangxi byl opravdu ušlechtilý člověk; vůbec ho nenapadlo, že Mo Ran je darebák, který s ním sdílí jeho spravedlivé rozhořčení jen proto, aby mohl jeho vyprávění poslouchat jako nějakou košilatou historku, takže bezelstně odpověděl: „Co myslíte? Mladý mistr to všechno popřel a nechtěl jí ani nechat mluvit. Ta dívka ukazovala střepec na meč, který jí dal jako zástavu své lásky, ale nečekala, že ty dvě poběhlice vytáhnou úplně stejné střepece a začnou tvrdit, že je rozdává všem svým přátelům, a že to rozhodně není zvláštní dar pro kultivační partnerku.“

„Ó, to bylo opravdu nestoudné.“

„To ano,“ řekl Ye Wangxi. „Nemohl jsem jen sedět a přihlížet, a tak jsem si s ním šel promluvit.“

Jeho výraz se trochu změnil, ztichl a potom dodal: „Řeči k ničemu nebyly a jen jsme se dostali do rozepře.“

Mo Ran se usmál: „Chápu.“

Ve skutečnosti si ale myslel: to nejspíš nebude všechno. Jestli je „mladý mistr“ opravdu ten, na kterého myslí, není to někdo, kdo se s někým porve jen kvůli takové prkotině. Ye Wanxi nejspíš ze studu něco dost podstatného vynechal.

Ale protože Ye Wangxi to nechtěl povědět, Mo Ran nenaléhal a místo toho změnil téma: „Ten mladý mistr musí být obratný bojovník. Nedovedu si představit, že by jen tak někdo dokázal zasadit bratru Ye takový úder.“

Jenže začal ze špatného konce. Ye Wangxi se rozčílil ještě víc a v jeho tmavých očích zaplál hněv.

„Obratný? To opravdu je.“ Ye Wangxi s nevolí pokračoval: „Sám nedosahuje ani průměru. Nechal za sebe bojovat ty ženské – ten budižkničemu!“

„Cože? Hahahahahaha.“ Když to Mo Ran vyslechl, lépe si Ye Wangxiho prohlédl a zjistil, že kromě rány od meče na rameni, má na tváři několik škrábanců, které zjevně způsobily ženské nehty a málem se smíchem neudržel na nohou: „Mladý mistr dostal své pověsti, hahahaha.“

Chu Wanning neříkal nic. Zdálo se, že usilovně přemýšlí od chvíle, kdy Ye Wangxi řekl: „Řeči k ničemu nebyly a jen jsme se dostali do rozepře.“ Počkal, dokud Ye Wangxi neodešel do svého domku, aby si ošetřil svá zranění a řekl: „Mo Rane.“

Mo Ran ho ťuknul do hlavy: „Máš mi říkat starší bratře.“

Chu Wanning pokračoval: „Ten mladý mistr, je to Mei Hanxue?“

Mo Ran se zazubil: „Myslím, že jo.“

Chu Wanning se znovu zamyslel. Potom ho něco napadlo a vyvalil oči: „Myslíš, že to Ye Wangxi...“

„Pst! Ticho! Mo Ran si položil prst na rty, sklonil se k Chu Wanningovi a smál se: „Nejsi trochu malý, abys přemýšlel o takových věcech?“

„... Já jsem už předtím slyšel, že ten Mei Hanxue je velmi... pochybná osoba a že se pouští do řady nepředložeností, ale nikdy bych nehádal, že si něco dovolí k žákovi sekty Rufeng...“

Mo Ran se smál: „Hahaha. Pochybná osoba, to sedí. Ale nemůžeme se plést do věcí jiných lidí. Bratříček tě dočeše. Když jsem šel po západní ulici, viděl jsem pěknou vlásenku a nebyla ani drahá, tak jsem jí koupil. Zkusíme, jak s ní budeš vypadat.“

Mo Ran nesnášel Chu Wanningův vkus a Chu Wanning se hrozil ze všeho, co se líbilo Mo Ranovi.

Chu Wanning beze slova hleděl na křiklavě barevnou vlásenku, zdobenou zlatými orchidejemi a motýly a nakonec prohlásil: „... Jsi si jistý, že se pro mě hodí?“

„Jasně! Děti mají nosit jasné barvy, jako je červená a zlatá.“

Vůbec o tu ohavnou věc nestál, ale když se nad tím zamyslel, bylo to asi poprvé, kdy mu Mo Ran dal nějaký dárek. Raději zavřel ústa a mlčel, tvář zamračenou, když mu ji Mo Ran připevnil do vlasů. Zlaté orchideje a motýly zazářili v jeho dlouhých černých vlasech.

Chu Wanning sklopil oči.

Najednou měl pocit, že to není špatné. Takové barvy, takový Mo Ran, takový on sám. Kdyby měl svou obvyklou podobu, nic z toho by se nestalo. Jako by ti motýli přiletěli ze snu.

Oblaka na hlavou světlala a temněla, jak se slunce a měsíc honily po nebi. Půlrok výcviku v Prameni broskvových květů utekl jako mrknutí oka.

Slečna Osmnáctá jim oznámila, že je po půl roce čeká zkouška, aby bylo možné hodnotit, jaký udělali pokrok.

„Toto bude vaše první zkouška od doby vašeho příjezdu,“ oznámila Osmnáctá na shromáždění. „Obsah zkoušky se bude lišit podle sekce, ke které patříte, připravili jsme tři různé modelové situace. Na ty z vás, kteří patříte k obraně, čeká „Krvavá řeka“, pro sekci léčení je přichystáno „Velké utrpení,“ a pro útok tu máme „Nepřátele.“

„Každá modelová situace se bude odehrávat v prostředí vytvořeném magickou iluzí, která byla vytvořena na základě vzpomínek na útok z říše duchů a démonů, který se odehrál před několika stovkami let. Nebude vám tam hrozit žádné skutečné nebezpečí a jakmile svůj úkol splníte, vrátíte se zpět.“

„Do prostředí magické iluze budou moci vstoupit nanejvýše dvě osoby současně. Jinými slovy, můžete zkoušku podstoupit sami anebo společně s jednou další osobou. Pořadník zkoušek vám brzy oznámí poslové.

Shromáždění skončilo a začaly zkoušky. Mo Ran netušil, jak probíhaly v sekcích obrany a léčení, ale v sekci útoku ji už složilo šest lidí a všem se to zdařilo velmi dobře, takže zkouška asi nebyla příliš těžká.

O deset dní později byla řada na Mo Ranovi.

Na sekci útoku dohlížela Osmnáctá. Usmála se a řekla: „Zvolil si nesmrtelný pán Mo společníka?“

Mo Ran se zamyslel: „Když vezmu někoho s sebou, nebude už muset zkoušku skládat znovu?“

„Samozřejmě.“

„Tak to si vezmu mladšího bratra.“ Mo Ran ukázal na Chu Wanninga. „Je ještě malý, a kdyby šel sám, měl bych starost.“

Jasný měsíc zářil vysoko nad jejich hlavami, když kráčeli za Osmnáctou do temné jeskyně, jejíž vchod halil rudo-zlatý opar.

Osmnáctá řekla: „Prosím, naslouchejte pozorně. Prostředí „Nepřátel“ bylo vytvořeno na základě katastrofy, která se odehrála před dvěma sty lety, kdy došlo k prvnímu porušení hradby, která odděluje říši duchů a démonů. Protože tehdy nebylo možné bariéru včas opravit, do lidské říše vtrhly hordy pomstychtivých démonů a zlovolných duchů a ty zahubily bezpočet živých bytostí. Nápodoba této události byla vytvořena na základě vzpomínek jednoho z tehdejších přeživších z Lin'anu. Když vstoupíte do jeskyně, ocitnete se v bitvě o město Lin'an před dvěma sty lety. Vaším úkolem je zabít krále démonů, který vede vojsko a iluze sama zmizí.“

Mo Ran se podíval po Chu Wanningovi a pak se usmál na Osmnáctou: „Starší sestro, já toho vydržím dost, ale tady bratříčkovi je teprve šest let. Meče nemají oči a co když se mu něco stane...“

„Nemusíte mít obavy. Zbraně, která se objeví v magické iluzi vás ve skutečnosti nezraní,“ vysvětlovala Osmnáctá. „Ale všechna zranění, která utrpíte, budou zaznamenána. Pokud bude vážně zasažena oblast životně důležitých orgánů, bude to znamenat, že jste ve zkoušce neuspěli.“

Mo Ran přitiskl dlaně k sobě, usmál se a řekl: „Chápu, a děkuji za vaši ohleduplnost.“

A tak se Mo Ran s Chu Wanningem vydali bez obav vstříc zkoušce. V jeskyni byla neproniknutelná tma, když vkročili dovnitř, měli pocit, jako by ztratili půdu pod nohama, nebo jako by se jejich těla rozplynula. Před očima se jim míhaly útržky obrazů; bezpočet pokřivených tváří před nimi plynul jako řeka.

Když konečně znovu ucítili pod nohama pevnou zem, zjistili, že se ocitli v dávném Lin'anu, nebo přesněji na cestě na jeho okraji. Bylo poledne, slunce pářilo a vzduch byl plný zápachu rozkladu.

Pohled na starý Lin'an před dvěma stoletími, který v noci vyplenily hordy démonů, provázený zápachem zahnívajícího masa se rozvíjel Mo Ranovi a Chu Wanningovi před očima, jako vetčný svitek, který ožehly plameny války.

63. kapitola – Jeho Výsost potká... Koho?

Město Lin'an se tenkrát ocitlo ve válce. Zaslá krev pokrývala zem, kam až oči dohlédly a všude kolem byly zřícené zdi a pobořené domy. Stromy a květiny v ohavných démonských výparech uschly.

Mo Ran se ještě nestihl vzpamatovat, když uslyšel nějaké podivné zvuky a zadíval se nahoru, odkud přicházely. Z větví stromu visely vnitřnosti, na kterých hodovalo hejno vran; na zem padaly kapky krve a kusy masa.

Pod stromem leželo tělo muže středního věku; z břicha rozervaného drápy vytékala krev a vypadávala střeva. Nikdo nemohl zjistit, jestli před smrtí zavřel oči; už byly vyklované.

Mo Ran takové výjevy dobře znal. Ve svém minulém životě vyhladil mečem dvaasedmdesát měst sekty Rufeng. Tehdy tekly řeky krve, a mrtvá těla se vršila všude. Byl to dost podobný pohled.

Jenže z důvodu, kterému nerozuměl, ačkoli se v minulém životě těšil z krveprolití, kdy cítil divokou krutou radost, teď, když vidí podobnou zkázu, cítí jen trpkou lítost... To tak dlouho navzdory své pravé povaze předstíral krotkost, až se mimoděk opravdu změnil?"

Tak přemítal, když před sebou zaslechl dusot kopyt; zvedl se oblak prachu.

Ať už se tu teď v čase války projíždí kdokoli, určitě to nevěstí nic dobrého. Mo Ran okamžitě schoval Chu Wanninga za sebe, ale na cestě se nebylo kam ukrýt. Z oblaku prachu se vynořili jezdci, ale když přijeli blíž, bylo vidět, že jejich koně rozhodně nejsou statní; někteří byli tak vyzábílí, že se jim dala spočítat žebra. Na hřbetech koní sedělo více než deset mužů s otěžemi v zařatých rukách.

Byli oblečení všichni stejně, v bílých oděvech s rudým vzorkem a lemováním, na hlavách měli přílby červenobílými pery a každý nesl okruží s propletenými draky. Jejich šaty byly zašpiněné, ale neobnošené. Muži byli vyhublí, ale rázní. Ještě zvláštnější bylo, že každý z nich měl luk a na zádech toulec šípů.

V době války jsou dvě nejcennější věci zbraně a potrava.

Určitě to nejsou žádní obyčejní lidé.

Mo Ran se pokoušel uhodnout, jestli jsou dobří nebo zlí, přátelé nebo nepřátelé, když jeden z nich – mladíček, kterému nemohlo být víc než čtrnáct nebo patnáct let – vyděšeně vykřikl: „Otče!“

Mladík spadl z koně do bahna, ale hned vyskočil na nohy a rozběhl se ke stromu, kde se vrhnul ke zohavenému tělu muže a zoufale křičel: „Otče! Otče!“

Ostatní se tvářili soucitně, ale bylo zřejmé, že už viděli příliš mrtvých na to, aby cítili skutečné pohnutí. Mladík držel mrtvé tělo v náručí a hlasitě nařikal, ale nikdo z nich neseskočil z koně a nešel ho utěšit.

Jeden z nich si všiml, že nedaleko stojí Mo Ran s Chu Wanningem. Na chvíli se zarazil a pak se zeptal s těžkým lin'anským přízvukem: „Vy dva nejste zdejší, co?“

Mo Ran odpověděl: „Ano... Jsme ze Shu.“

„Z takové dálky?“ Jezdec byl překvapený. „Jak se vám v téhle době podařilo přežít, když hned jak padne tma, je všude plno duchů a démonů?“

„... Umím trochu bojovat.“ Mo Ran věděl, že nejlepší je o sobě mluvit co nejméně, i když se nezdá, že by tito lidé byli zlí. Strčil dopředu Chu Wanninga, aby změnil téma: „To je můj mladší bratr. Cestujeme a zastavili jsme se tady, jen kvůli odpočinku.“

Zdálo se, že některé jezdce vyvedlo z míry, když uviděli Chu Wanninga; pár si jich mezi sebou začalo něco šeptat.

Mo Rana to znepokojilo: „Něco není v pořádku?“

„To nic,“ řekl mladý muž v jejich čele. „Ale povím vám něco důležitého – jestli si chcete odpočinout, měli byste jít do města. Možná že teď nejsou v okolí žádné stvůry, ale jakmile přijde noc, ulice se budou hemžit démony. Xiaomanův adoptivní otec šel včera, ještě za dne, shánět jídlo, ale strhla se bouře a on se nemohl vrátit a pak...“ Hluboce povzdechl, a dál nemluvil.

Xiaoman se jmenoval naříkající mladík a muž pod stromem byl jeho adoptivní otec. K takovým událostem v té nepokojné době docházelo často; někdo z rodiny se vydal shánět potravu, ráno byl ještě živý a zdravý, ale za noci se už nevrátil. Ačkoli Mo Ran dobře věděl, že k těm událostem došlo před dvěma sty lety, když viděl, jak mladík usedavě pláče, hrud' se mu svírala.

Uvědomil si, jaké pocity v něm ten pohled vyvolal a začalo v něm klíčit znepokojení.

Není nějaký změkčilý? Vždyť ve svém minulém životě zabíjel lidi bez mrknutí oka.

Popadl Chu Wanninga a rozloučil se s hlídkou.

Jejich velitel řekl: „Až přijdete do města Lin'an, nejdříve si najděte místo, kde budete moci nějakou dobu zůstat. Máme v úmyslu brzy přemístit všechny obyvatele do Putuo, kde je nadbytek duchovní síly a démoni tam neútočí. Měli byste raději jít s námi než cestovat sami ve dvou.“

„Přemístit všechny obyvatele?“

„Správně.“ Jeho oči se rozzářily a zdálo se, že i jeho tvář se rozjasnila. „To všechno díky úžasnému plánu mladého pana Chu se každý z města, od starců po nemluvnata zachrání! Ale dost řečí, musíme hlídkovat kolem města, než se setmí, a pokud najdeme někoho, kdo zůstal na živu, přivezeme ho nazpátek. Hej, Xiaomane, pojď, musíme jet.“

Xiaoman ale stále naříkal, svíral mrtvé tělo svého otce a ani se neotočil.

Mo Ran si povzdechl, strčil do Chu Wanninga a tiše řekl: „Pojď. Budeme ve městě dříve než oni.“

Chu Wanning přikývl, ale pak se zeptal: „Myslíš si, že to stihnou?“

Mo Rana, který držel jeho malou ručku obešel mráz: „Chceš abych ti pověděl pravdu, nebo abych lhal?“

„Samozřejmě že pravdu.“

„Lži jsou pro malé děti lepší.“

„Oni se nevrátí,“ odpověděl si Chu Wanning na vlastní otázku.

„Ano,“ řekl Mo Ran. „Vidíš, znáš odpověď, a přesto se ptáš, jako by to něco změnilo na tom, jak to dopadne.“

Chu Wanning si ho nevsímal a znovu se zeptal: „Víš, proč se nevrátí?“

„Jak to asi můžu vědět, nejsem dvoustletý démon.“

Chu Wanning chvíli mlčel. Potom řekl: „Před dvěma sty lety v Lin'anu zahynuli skoro všichni lidé. Jen několik jich uniklo.“

„Počkat bratříčku, jak toho můžeš tolik vědět, když si ještě malý.“

Chu Wanning se na něj zadíval: „Starší Yuheng o tom vykládal při výuce dějin už víckrát. Nedáváš pozor a potom se divíš, jak to můžu vědět. To je ale bída.“

Mo Ran neměl, co by na to řekl. Myslel si: Určitě jsem tehdy lelkoval, ale mistr mi za to nevynadal, tak co se do mě teď navážíš ty? Ale nakonec si řekl, že nemá cenu se dohadovat s dítětem a nechal to plavat.

Kráčeli k městu, celou cestu si povídali a zakrátko dorazil k městské bráně. Starobylé město stálo na břehu řeky Quiantang a bylo silně opevněné a to i proti duchům a démonům; jeho hradby byly opatřené ochrannými kouzly.

Před hradbami ležely hromady lidských těl, pokrytých ranami způsobenými démony a znameními černých čar a kleteb. Kdyby se o těla nikdo nepostaral, za soumraku znovu ožila. Teď když slunce ještě stálo vysoko na obloze a yangová energie byla silná, kultivující sypali na mrtvoly popel z kadidla. Na tělech zasažený obzvlášť silnými kletbami prováděli exorcismus a rumělkou rozpuštěnou v pálenice na ně kreslili složité magické pečete.

Před branou, která se ježila ostrými hroty kopí, stáli dva strážní, kteří byli ustrojeni stejně jako jezdci, které dříve potkali, bílých, červeně lemovaných oděvech, s okružím zdobeným párem draků, v rukách třímali luky a na zádech nesli toulce plné šípů.

„Stát! Kdo jste?“

Mo Ran zopakoval stejný příběh jako prve. Stráž se nesnažila nikomu bránit ve vstupu, pouze si zaznamenala nové příchozí.

Než odešli, Mo Ran si vzpomněl, že jezdci mluvili o mladém panu Chu a protože přemístění byl jeho nápad, musí být klíčem k cestě ven z iluze právě mladý pan Chu.

„Odpusť bratře, ale mohl bych se tě na někoho zeptat?“ oslovil Mo Ran strážného.

Strážný se na něj zadíval: „Neříkal jsi, že jsi ze Shu? Znáš tu snad někoho?“

Mo Ran se usmál: „Ne, ale předtím jsme na silnici potkali vojáky, kteří mluvili o nějakém mladém pánu jménem Chu, který chce během dvou dnů všechny z města dostat do Putuo, tak jsem zvědavý, kdo ten mladý pan Chu je. Znáš pár zaklínadel a chtěl jsem vědět, jestli bych nemohl pomáhat.“

Strážný si ho prohlédl od hlavy až k patě a nejspíš si řekl, že asi bude něco umět, když se mu povedlo bez úhony dojít až sem s malým dítětem, a tak řekl: „Mladý pan Chu je nejstarší syn prefekta. Prefekt byl zabit před měsícem, když se objevil král démonů. Od té doby nás vede mladý pán.“

„Syn prefekta?“ Mo Ran a Chu Wanning se po sobě významně podívali, pak se Mo Ran začal zase vyptávat.

„To je zvláštní, jak to, že se prefektův syn vyzná v magii?“

„Proč zvláštní!“ Strážný se zamračil na Mo Rana. „Od kdy platí, že proto abyste mohli kultivovat, musíte patřit k nějaké velké sektě a že to obyčejní lidé nesmějí dělat?“

Jistě, samostatní kultivující existovali, ale obvykle za mnoho nestáli. Mo Rana napadlo, jestli za tím, že v Lin'anu všichni zahynuli, náhodou není ten diletant mladý pan Chu se svým narychlo spíchnutým plánem.

Ale když se vydali směrem, který jim ukázal strážný k paláci prefekta, Mo Ran pochopil, že se mýlil. Ten všemi ctěný muž, který se jmenoval stejně jako jeho mistr, rozhodně nebyl žádný packal.

Protože uviděl bariéru shangqing.

Bariéra shangqing byla velice účinná bariéra tvořená čistou energií, která dokázala odvracet všechno zlo. Dokud magická hradba stála, nemohl skrz ni proniknout ani démon starý tisíc let, natož nějaký obyčejný škodící duch. Taková bariéra ovšem vyžadovala, aby její tvůrce zůstal uvnitř a udržoval kouzlo a dokázala ochránit jen poměrně omezenou oblast. I mocný učený mistr, jakým byl Chu Wanning, by bariérou shangqing dokázal ohradit nanejvýš polovinu hory Sisheng.

Ale tady a teď tento mladý pan Chu z doby před dvěma sty lety dokázal bariérou shangqing pokrýt oblast do vzdálenosti deseti mil od paláce prefekta. Ačkoli to zdaleka nedosahovalo Chu Wanningových schopností, byl to výjimečný úspěch.

Zamířili k branám paláce. Mo Ran se chystal zkusit, zda nebude mít štěstí a nepřesvědčí někoho, aby mladému panu prefektovi vyřídil, že přišel kultivující, který nabízí svou pomoc a prokázal jim tu zdvořilost, a osobně se s nimi setkal.

Ale když zabočili za roh, objevil se před nimi nečekaně pohled na tři dlouhé řady lidí, kteří čekali u brány. Šest služek, které byly oblečené stejně jako strážní a jezdcí, přivleklo veliké dřevěné sudy. Stovky vyhublých lidí – staří, nemocní, ženy a děti, tu čekali, až na ně přijde řada a dostanou svou porci kaše.

Ti, co kaši dostali, šli k velké jabloni haitang, která rostla před palácem. Po stromem stál mladý muž, oblečený v bílém s dlouhými, uhlově černými vlasy, které mu splývaly na záda, rozdával papírové ochranné talismany a trpělivě opakoval pokyny k jejich použití.

Stál zády k Mo Ranovi, takže ten neviděl, jak vypadá. Slyšel jen, jak lidé, kteří dostali talisman polohlasně děkují: „Děkuji mladému panu Chu za jeho dobrotu, děkuji mladému pánu Chu za jeho dobrotu...“

Tak to je ten mladý pan prefekt?

Mo Ran, puzený zvědavostí, táhl bratříčka blíž, aby mohl vidět jeho tvář.

Stačil jen jediný pohled a Mo Ranovi málem vypadly oči z důlků –

Ne-není to Chu Wanning?

Ale zmatený z toho nebyl jen Mo Ran, ale i Chu Wanning sám. Natáhl se ze svého místa na konci řady, aby lépe viděl tu úzkou tvář s ostrým obočím, fénixíma očima a jemnou křivkou nosu. A co víc, nosil bílé šaty stejně jako on sám!

Po chvíli, kdy jen zaraženě stáli na místě Mo Ran rozechvěle pronesl: „Ach, bratříčku.“ „Hm.“

„Nezdá se ti, že... ten mladý pan Chu vypadá úplně stejně jako... někdo?“

Chu Wanningovi vyschlo v hrdle: „Jako starší Yuheng.“

Mo Ran se plácnul do stehna: „Opravdu! Jak je to možné? Kdo je to? Co má společného s mistrem?“

„... Proč se ptáš mě? Jak to můžu vědět?“

„Já myslel, že ty dáváš při výkladu pozor?“ Mo Ran blábolil jako blázen.

„Tohle jsme se opravdu neučili,“ rozzlobil se Chu Wanning.

Oba zas mlčeli, pomalu postupovali ve své řadě, oba upřeně sledovali mladého pána. Při bližším pohledu mladý pan Chu nevypadal úplně stejně jako Chu Wanning. Rysy mladého pána byly jemnější a kultivovanější, jeho oči nebyly tak široké, a pohled měl oproti Chu Wanningovi daleko laskavější.

Mo Ran zíral a zíral, nakonec vydechl: „eh?“ a sklonil se k malému bratříčkovi.

„Chci si tě pořádně prohlédnout.“

„Dej mi pokoj...“ Chu Wanning rozmrzele odvrátil obličej.

Jeho schovávání vedlo jen k tomu, že si Mo Ran chtěl stůj, co stůj prosadit svou; chytil ho a přinutil ukázat tvář. Chvíli si ho pozorně prohlížel, pak ho něco napadlo a zamumlal: „Jo.“

Chu Wanning se snažil zůstat klidný: „Co je?“

Mo Ran přimhouřil oči: „Žádný div, že si ti lidé, které jsme potkali před městem, začali mezi sebou šeptat, když tě uviděli. Teď jsem si všiml, že jsi taky dost podobný mistrovi.“

Chu Wanning se vytrhl z Mo Ranových rukou, a uši mu zčervenaly: „To je hloupost.“

„Ale jak to, že si toho ta hlídka všimla hned, ale mně dlouho vůbec nenapadlo?“

Do toho všeho zmatku se ozval dětský hlásek: „Tatínku.“

64. kapitola - Jeho Výsost bude bratříčkovi
vypravovat

Mo Ran se zadíval směrem odkud hlásek zazněl a uviděl, jak jeho původce nejistými krůčky sestupuje po kamenném schodišti paláce.

Bylo to maličké dítě, tříleté, snad čtyřleté, v ručce drželo bambusový větrník a rozběhlo se k mladému panu Chu. Bylo oblečené dost jednoduše, ale na krku mu visel nefritový přívěsek, zámkový talisman pro štěstí a amulet ze spleteného červeného hedvábí na ochranu před neštěstím, a vypadalo úplně jako jeho bratříček, jen bylo o něco menší.

Ted' Mo Ran konečně chápal, o čem si ti jezdci šeptali.

Z úst mu vyklouzlo: „Ach, bratříčku, ty i mistr jste oba z Lin'anu a mistr se navíc jmenuje Chu. Nemůže rodina Chu z doby před dvěma sty lety patřit k vašim předkům a vy byste potom byli jejich vzdálení příbuzní...? To se mi zdá docela pravděpodobné.“

Chu Wanning beze slova sledoval otce a syna. Neznal svůj původ a z dětství si toho pamatoval jen málo. Opravdu je možné že mladý pan Chu je jeho předkem...

Ještě nad tím uvažoval, když se Mo Ran konečně dostal na řadu. Mladý pan Chu se právě chystal dát Mo Ranovi talisman, když se všiml neznámé tváře. Zarazil se, ale hned se zlehka usmál: „Jste tu poprvé?“

Měl příjemný, čistý hlas, na hony vzdálený Chu Wanningově mrazivé strohosti.

„O... ó, ano.“ Když Mo Rana tak přátelsky oslovil někdo, kdo vypadal jako mistr, dočista ho to zmátlo.

Mladý pan prefekt se povzbudivě usmál: „Jmenuji se Chu Xun. Smím znát vaše jméno?“

„Já... jmenuji se Mo, Mo Ran.“

„Odkud mladý pan Mo přišel do Lin'anu?“

„Z... z daleka, z velké dálky, ze, ehm, Shu.“ Mladý pan Chu Xun byl laskavý a přátelský, ale Mo Ran se nemohl zbavit dojmu, že mu vidí až do žaludku.

Chu Xun s úsměvem přitakal: „To je opravdu velmi daleko.“ Jeho pohled sklouzl dolů na Chu Wanninga a v jeho krásné tváři se objevil úžas.

„A to je...“

„Jmenuji se Xia Sini,“ pronesl Chu Wanning.

Mo Ran ho přitáhl k sobě, pohladil ho po hlavě a nuceně se usmál: „To je můj mladší bratr.“

Který mi není podobný, ale vypadá úplně jako vy.

Snad proto, že se blížila bitva a byly tu i jiné, naléhavé záležitosti a Chu Xun se nemohl zdržovat, nebo možná proto, že šlo jen o iluzi, která sama nemohla nijak reagovat na věci, které nebyly její součástí, zkrátka ať už to bylo jakkoli, jen se chvíli díval na Chu Wanninga s nakrčeným obočím a pak jednoduše jim oběma podal talismany.

„Jste hosté z daleka, a teď nastaly těžké časy, přijměte prosím tyto talismany. Pokud nemáte jiné záměry, prosím zdržte se u nás na nějaký čas.“

„Slyšel jsem, že mladý pán hodlá přemístit zdejší obyvatele do Putuo,“ řekl Mo Ran. „K čemu slouží ty talismany?“

„Jsou to takzvané talismany zhášející duši,“ vysvětloval Chu Xun. „Při jejich nošení přímo na těle dojde k potlačení vyzařování aury.“

Mo Ran ihned pochopil: „Á, rozumím. Pokud je vyzařování aury potlačeno, duchové a démoni nedokážou rozeznat živé od mrtvých, takže i když se budeme procházet přímo jim před nosem, zmate je to a nebudou vědět, co dělat.“

Chu Xun se usmál: „Správně.“

Mo Ran rozuměl tomu, že má spoustu práce a nechtěl už, aby ztrácel čas zodpovídáním jeho otázek, proto mladému panu Chu poděkoval a šel s malým bratříčkem stranou. Našli si

místo u zdi, kde si sedli. Mo Ran se otočil k Chu Wanningovi. Uviděl, jak si jeho bratříček zadumaně prohlíží talisman a zeptal se ho: „Na co myslíš?“

„Myslím si, že to byl dobrý plán,“ řekl tiše Chu Wanning, stále zamyšlený. „Tak co se stalo, proč to nevyšlo?“

„To se v knihách nepíše?“

Chu Wanning odpověděl: „Tahle dvě stě let stará katastrofa je nejpodrobněji popsána v Letopisech Lin'anu, a v té knize je o ní jen několik řádků.“

„A co tam stojí?“ zeptal se Mo Ran.

„Lin'an byl v obležení, a co se dělo ve městě není známo. Za nějakou dobu armáda obležení prolomila. Ulice byly plné mrtvol, ale většina domů byla úplně prázdná. V paláci prefekta byly stovky lidí, a kromě toho tu žilo sedm set čtyřicet rodin. Všichni zemřeli.“

„Nebylo tam nic o tom, jak ti lidé zemřeli?“ divil se Mo Ran.

„Nic. Lin'an byl kolem dokola v obležení a přežilo jen několik lidí. Pernatý klan později těch několik šťastlivců zachránil, ale protože oni se nestarají o záležitosti smrtelníků, vidí věci jinak než my. Byli přesvědčení, že není důležité poznat pravdu o tom, co se tu stalo, a i kdyby to věděli, stejně by nic neprozradili, pokud by nenastaly nějaké zvláštní okolnosti.“

Chu Wanning pokračoval: „Ale protože chtějí do dvou dnů odejít, brzy zjistíme, co se stalo. Mezitím se tu můžeme rozhlédnout a pokusit se na něco přijít.“

Uschovali si své talismany zhášející duši, a právě když se zvedali k odchodu, ozvaly se kroky a Chu Wanninga někdo zatahal za rukáv: „Malý bratře, tatínek říkal, že nemáte kam jít. Jestli vám to nevadí, můžete dneska zůstat u nás.“

„Um...“

Chu Wanning a Mo Ran se na sebe podívali.

„Hodí se to? zeptal se Mo Ran. „Tvůj tatínek má už tak dost starostí.“

„To je v pořádku.“ Chlapec se bezelstně usmál. „Už tady s námi je spousta lidí, co nemají kam jít. Všichni tady bydlíme spolu. Tatínek v noci odhání duchy, takže se nemusíme bát.“

Trochu zadržoval, ale jeho upřímnost a snaha byly dojemné.

„Dobře,“ řekl Mo Ran. „Dnes se tedy vnutíme k vám domů. Díky, bratříčku.“

„Hehe, není zač, není zač.“

Sledovali, jak cupitá pryč. Mo Ran chytil Chu Wanninga za ruku: „No, musím ti něco povědět.“

„Vím, co chceš říct. Můžeš si to nechat pro sebe.“

„Hahaha, tak ty mi zase čteš myšlenky?“ Mo Ran mu rozčuchal vlasy a zazubil se: „Hned jak se vrátíme zpátky na naši horu, zeptám se na to mistra. Vy dva, co jeden vypadá jako tatík a druhý jako syn, vy musíte být určitě příbuzní s prefektem Chu.“

„... A když jsme, tak co?“

„Eh?“

Chu Wanning se zadíval na otce a syna u stromu a s kamennou tváří pronesl: „Je to stejně jen minulost. Oba už jsou dávno mrtví.“

Otočil se a šel.

Mo Ran chvíli zůstal stát jako přimrzlý a pak se za ním rozběhl: „Hej, nejsi ještě moc malý na to, abys všechno viděl tak černě? I když jsou už mrtví, pořád to jsou tví předci. Na tvém místě bych jim postavil svatyni, se sochou vysokou devět stop, celou ze zlata, ověsil bych jí šperky a každý rok bych tam páčil kadidlo... hej, hej, hej, proč jdeš tak rychle!“

Když se procházeli po městě, všimli si, že v každém domě mají hromady rýžové slámy, a dělají z nich panáky. Zeptali se na to, a dostali odpověď, že to nařídil mladý pan Chu; všichni

lidé ve městě, mladí i staří, si musí vyrobit slaměnou figurínu, dovnitř dají talisman s kapkou své krve, a slaměný panák tak nahradí skutečného člověka.

Byl to podobný nápad, jako když se na místo lidských hlav, které si žádá jako obětinu říční božstvo, do řeky naházejí pařené knedlíky plněné masem.

Některí démoni, duchové a bozi zkrátka nejsou moc chytří, a nechají se snadno oklamat, podobně jako předtím mistryně obřadů duchů, která neměla na krku nic než hroudu hlíny.

Zdalo se, že Chu Xun připravil při nejmenším dva druhy bezpečnostních opatření, aby obyvatele města ochránil. Prvním byly talismany zhášející duši, aby je duchové a démoni neviděli, až budou opouštět město. Druhé opatření spočívalo ve vytvoření slaměných panáků, které měli lidem umožnit získat náskok při útěku, protože kdyby démoni zjistili, že město je prázdné, strašlivě by se rozběsnili.

Ale to všechno jim jen dělalo těžkou hlavu. Jak jen mohl tak dobře promyšlený a pečlivě připravený plán selhat?

S obavami se vraceli do paláce prefekta. Už byla tma, mnoho rodin si raději přineslo věci, aby mohli strávit noc pod bariérou shnanqing, než aby zůstali ve svých domovech.

Prefekt nechal brány i v noci otevřené a po paláci hlídkovalo jen pár stráží. Když se vrátili, byly místnosti paláce už zaplněné, v každé se tísnily nejméně tři nebo čtyři rodiny. Všude byla taková spousta lidí, že se jen stěží dalo projít.

Nakonec si našli místo na chodbě. Nebylo tu na co si lehnout, ani čím se přikrýt. Mo Ran nastlal na podlahu slámu, kterou si vyprosil od stráží, a uložil Chu Wanninga na to provizorní lůžko.

„Budeš to muset tuhle noc vydržet.“

„Ale mně to připadá docela pohodlné,“ namítl Chu Wanning.

„Vážně?“ zasmál se Mo Ran. „Já si to taky myslím.“

Svalil se vedle Chu Wanninga a natáhl se. Pak si složil ruce pod hlavu a zahleděl se na dřevěné trámy nad sebou.

„Bratříčku, koukej. Těm ptačím lidem jde to spřádání vidin a iluzí pěkně od ruky. Ze vzpomínek člověka, který to přežil, vytvořili něco, co je pěkně vypracované až do nejmenších podrobností, takže jsou vidět i léta na dřevě.“

„Pernatý klan je přece napůl nesmrtelný,“ řekl Chu Wanning. „I když nejsou všemocní, můžou dělat hodně věcí, které smrtelníci nedokážou.“

„Asi to tak bude.“ Mo Ran zamrkal, obrátil se k Chu Wanningovi a podepřel si hlavu. „Nemůžu spát.“

Chu Wanning na něj vrhnul letmý pohled: „Co chceš? Vyprávět pohádku?“

Byl to trochu neomalený žert, ale Mo Ran se neurazil a jen se rozesmál: „Ano prosím! Chci tu o Dong Yongovi a sedmi vílách.“

Chu Wanning nečekal, že ho chytí za slovo a na chvíli ho to vyvedlo z míry. Rozmrzele se otočil: „Co ty bys všechno nechtěl. Nejsi na to už moc velký? Že se nestydíš.“

Mo Ran se zašklebil: „Lidé přece vždycky chtějí něco, co nemůžou mít a s věkem to nijak nesouvisí. Když jsem byl malý, neměl jsem nikoho, kdo by mi před spaním vyprávěl pohádky, tak jsem si představoval, jak by bylo hezké, kdybych někoho takového měl. Jenže nikdo takový se nikdy neobjevil a já jsem vyrostl a přestal jsem na tom myslet. Ale někde hluboko uvnitř to pořád ještě chci.“

„Tobě taky nikdo před spaním neříkal pohádky, vid’?“

„Hm.“

„Haha, takže ty vlastně nevíš, o co šlo v pohádce o Don Yongovi a sedmi vílách, co?“

„...V té hloupý pohádce má o něco jít?“

„Jen přiznej, že jí neznáš a neohrnuj hned nos. Jinak z tebe vyrostej nudnej patron jako je náš mistr a všichni se ti budou vyhýbat.“

Chu Wanning vztekle zavrčel: „Je mi úplně jedno, že se mi všichni budou vyhýbat. Já jdu spát.“ A s tím si lehl a zavřel oči.

Mo Ran se smál a převaloval se, potom se znovu otočil k Chu Wanningovi. Prohlížel si mladšího bratříčka, který se zavřenýma očima s dlouhými tmavými řasami vypadal nesmírně roztomile. Nedokázal se udržet a štípl ho do brady.

„Už spíš?“

„Spím.“

„Haha,“ smál se Mo Ran. „Tak spi dál a já ti budu vyprávět jeden příběh.“

„Ty umíš vyprávět příběhy?“

„Jo, právě tak jako ty umíš mluvit ze spaní.“

Chu Wanning ztichl.

Mo Ran se položil vedle něj na slámu, hlavy měli od sebe sotva pár palců. Chvíli se chechtal, ale když viděl, že bratříček si ho schválně nevšímá, přestal dělat hluk a chvíli zase civěl na strop, ve tváři pořád úsměv, oči zamhouřené. Vzduchem se nesla vůně slámy a tiché noční zvuky.

„Povím ti příběh, který jsem sám vymyslel. Když jsem byl malý, moc jsem záviděl těm, kterým někdo vyprávěl pohádky, ale nedalo se nic dělat, a tak jsem si v posteli pro sebe vymýšlel příběhy sám. Bude to můj nejoblíbenější, jmenuje se ‚Vůl spásá travu.‘

65. kapitola - Vyprávění Jeho Výsosti nestojí za nic

Mo Ran se usmál a pokračoval: „Kdysi dávno, žil jeden malý chlapec.“

Chu Wanning měl zavřené oči: „Nemělo o být o tom, jak se pase vůl? Protoč teď mluvíš o nějakém dítěti?“

„Nech mě domluvit,“ smál se Mo Ran. „Kdysi dávno, žil jeden malý chlapec, který byl moc a moc chudý. Neměl maminku ani tatínka, a tak pracoval u bohatého sedláka. Musel mýt nádobí, vytírat podlahy a vodit vola na pastvu. U sedláka dostával k jídlu každý den tři placky, a to dítě bylo moc šťastné, že má něco, čím si může naplnit břicho.“

„Jednoho dne vedl vola na pastvu, jako vždycky. Na cestě ale potkali zlého psa a ten kousl vola do nohy. Když to sedlák zjistil, tak dal chlapci výprask. Pak sedlák chlapci přikázal, aby psa zabil, jinak nedostane žádné placky. Dítě dostalo velký strach, poslechlo a psa zabilo. Ale když přišlo domů, sedlák zjistil, že pes, který pokousal jeho vola, byl oblíbený pes vznešeného pána, který tomu kraji vládl.“

Chu Wanning otevřel oči: „A co potom udělali?“

„Co mohli dělat? Ten pes byl mazlíček jejich pána, a byl zvyklý, že si může dělat, co chce. Nikdo nečekal, že by ho někdo mohl jen tak zabít, protože každý věděl, že kdyby to pán zjistil, bylo by zle. Čím víc o tom sedlák přemýšlel, tím víc se zlobil a chlapci žádné jídlo nedal. Ještě chlapci pohrozil, že když kvůli němu bude mít s tím vznešeným pánem potíže, vyžene ho.“

„To je ale nesmysl,“ řekl Chu Wanning. „Já už to nechci poslouchat.“

„Spousta věcí je nesmyslná,“ smál se Mo Ran. „Jako třeba kdo má víc peněz, kdo má tvrdší pěsti a ostřejší lokty, kdo si stojí líp. Druhého dne přijel ten pán na statek a chlapce vyhnali. Chlapec byl ještě malý a vypadalo by hloupě, kdyby ho pán nechal vsadit do vězení. Tak dostal deset ran bičem a pak ho nechali jít.“

„Takže to dítě pak uteklo?“ zeptal se Chu Wanning.

„Hahaha, on nikam neutekl,“ odpověděl Mo Ran. „Ten kluk se vrátil zpátky k sedlákovi, šrámy se mu zahojily a pásł zase dobytek. Zase dostával tři placky denně.“

„Zlobil se kvůli tomu?“

„Dokud měl plné břicho, tak se nezlobil,“ řekl Mo Ran. „Bití je jen bití a když skončí, je to pryč. Žil v klidu, dokud neuběhlo dalších deset let. Pasáček vyrostl. Sedlákův syn byl asi stejně starý. Jednoho dne přijeli na statek nějakí vzácní hosté. Sedlákův syn viděl, že jeden z nich má krásný flakónek vyřezaný z jednoho kusu achátu. Ta nádobka se mu tolik líbila, že ji ukradl.“

„Ten flakónek byl dědictví, byl nesmírně vzácný. Host se vylekal, když se ztratil a prohledával celý dům. Když sedlákův syn poznal, že už tu věc nebude moci dál schovávat, dal ji pasáčkovi, a řekl mu, že jestli řekne pravdu, už u nich nedostane nikdy najíst a umře hladem.“

Chu Wanning poslouchal, a nemohl ze sebe vypravit ani slovo. Mo Ran sice osiřel a potloukal se po ulicích, ale vyrůstal přece v zábavním podniku, který vedla jeho matka. A i když to asi nebyla nejšťastnější doba, nebylo to snad přece tak zlé, aby si vymýšlel takové ponuré, nešťastné příběhy?

Mo Ran pokračoval, zřejmě se sám dobře bavil: „Ten flakónek brzy našli. Jen kvůli tomu, aby dostal najíst, pasáček vzal všechnu vinu na sebe a jak se dalo čekat, dostal hrozné bití. Ztloukli ho tak, že nemohl tři dny vstát z postele. Sedlákův syn, který trestu unikl, tajně sebral pařený knedlík plněný kořeněným vepřovým a dal ho pasáčkovi. Ten jídlo zhltnul a hned se

přestal na chlapce, který mu tak ublížil, zlobit. Ještě nikdy předtím nejedl nic tak dobrého. Držel v ruce pařený knedlík a pořád opakoval: děkuji, děkuji.“

„Tak dost. Už nechci nic slyšet.“ Chu Wanning byl opravdu rozčilený: „Jak to že se nezlobil? Všechno odpustil za jeden pařený knedlík? A ještě mu za to poděkoval! Za co mu děkoval?!“

„Ne, ty neposloucháš pozorně,“ zamrkal na něj Mo Ran.

„Jak to, že neposlouchám pozorně?“

Mo Ran protáhl obličej: „Řekl jsem ti, že to byl to pařený knedlík plněný kořeněným vepřovým masem. Haha, ty se ale tváříš. Nechápeš to, vid’? Ten kluk si přišel na kousek masa nanejvýš když se slavil Nový rok. Myslel si nejdřív, že umře a nikdy nezjistí, jak chutná vepřové pěti chutí, proto se mohl uděkovat.“

Když Mo Ran viděl, že jeho slova malého bratříčka vyvedla z míry na tolik, že na to nedokáže nic říct, široce se usmál a pokračoval: „Každopádně tím ta věc skončila. Zas dostával svoje tři placky a den za dnem ubíhal. Až jednoho dne...“

Chu Wanning už pochopil jakým směrem se ubírá Mo Ranovo vyprávění. Jakmile dojde na „jednoho dne,“ nevěstí to nic dobrého.

A opravdu, Mo Ran řekl: „Až jednoho dne sedlákův syn spáchal další zločin. Tentokrát u mlýna zneuctil děvče ze sousedství a nešťastnou náhodou tam přišel ten pasáček.“

„A ten zas vzal vinu na sebe?“ zeptal se Chu Wanning.

„Jo.“ Mo Ran se smál: výborně, výborně, už taky umíš vyprávět příběhy.“

„Já jdu spát.“

„Ne, už je skoro konec,“ řekl Mo Ran. „Je to poprvé, kdy někomu něco vyprávím, tak mi prokaž trochu laskavosti.“

„Pasáček měl vzít vinu na sebe. To děvče nevydrželo tu hanbu a sáhlo si na život, rozbilo si hlavu o zeď. Ale pasáček nebyl hloupý. Život za život, a on nechtěl dát svůj život za sedlákova syna,“ pokračoval Mo Ran. „Nesouhlasil s tím, a tak ho sedlákův syn zamkl ve mlýně s tím mrtvým děvčetem a šel to nahlásit úřadům.“

„Pasáček byl bezvýznamný a vědělo se o něm, co je zač; jako dítě zabil psa, který patřil vznešenému pánu, pak ukradl hostu vzácný flakónek a teď znásilnil tu dívku. Jeho zločiny přece musely být potrestány. Nikdo neposlouchal jeho výmluvy. Chytili ho přímo na místě s rukama od krve, a tak ho zavřeli do vězení.“

Chu Wanning rozevřel oči: „A pak?“

„Pak byl pár měsíců ve vězení. Když přišel podzim, odsoudili ho k smrti a odvedli ho na popraviště za městem. Šel za svými katy kolem polí a uviděl, jak o kus dál porážejí vola. Viděl, že je to ten vůl, se kterým už od malička chodíval na pastvu. Teď už byl starý, a neměl dost sil, aby oral pole. Vůl spásá trávu. Když jen žere, ale nedělá žádnou práci, na co by si ho sedlák držel? Celý život jim pomáhal obdělávat pole, nakonec ho odvedli k rezníkovi a jeho maso snědli.“

I když Mo Ran vyprávěl takový krutý příběh, usmíval se a vůbec nebyl smutný: „Ten pasáček jezdil na tom volu, říkal mu svá tajemství, krmil ho senem, když se mu přihodilo něco zlého, tak to zvíře objal a plakal. Byla to jediná blízká bytost, kterou na světě měl.“

„Tak si klekl a prosil kata, aby mu dovolil se s tím volem rozloučit. Kat samozřejmě nevěřil, že by člověk mohl něco cítit ke zvířeti a opačně, myslel si jen, že se ho ten chlapec snaží nějak oklamat, a tak mu tu nedovolil.“

„A potom?“

„A potom? Pasáčka oběsili a vola porazili. Horká krev se rozlila po zemi a všichni zvědavci, kteří se tam přišli dívat, se rozutekli. Toho večera jedli u sedláka hovězí, ale maso bylo tuhé a vázlo jim mezi zuby. Když trochu ochutnali, řekli si, že se to nedá jíst a všechno vyhodili.“

Mo Ran se k němu otočil a vesele se usmíval: „Tak, to je celé. Jak se ti to líbilo?“

„Dej už pokoj,“ řekl Chu Wanning.

„No tak, když jsem si to sám sobě vyprávěl poprvé, úplně jsem se rozbřečel, ale tobě neukápla ani slza. Máš tak tvrdé srdce.“

„To tvoje vyprávění nestálo za nic.“

„Mo Ran se dvakrát zachechtal, položil paži bratříčkovi kolem ramen a hladil ho po vlasech: „To se nadá nic dělat. Tvůj bratr nic lepšího nesvede. Tak jo. Je konec. Jde se spát.“

Chu Wanning na to neodpověděl, ale za chvíli se zeptal: „Mo Rane.“

„Říkej mi starší bratře.“

„Proč se ten příběh jmenuje ‚Vůl spásá trávu‘?“

„Protože stejně jako lidé, i voli musí něco jíst. Aby měli co jíst, musí udělat spoustu práce. A když už jednoho dne pracovat nemůžou, je to jejich smrt.“

Chu Wanning mlčel.

Z nádvoří se nesly tichý hovor lidí, kteří tu našli útočiště a občas i zlověstné zakvílení duchů a démonů, kteří se pohybovali venku, za magickou hradbou.

„Mo Rane?“

„Ne, ty jsi tak drzý. Říkej mi starší bratře.“

Chu Wanning to přešel a zeptal se: „Ten kluk opravdu žil?“

„Ne.“ Mo Ran se odmlčel, pak se široce usmál, dolíčky na jeho tvářích se prohloubily, takže vypadal velmi pohledně. Objal chlapce vedle sebe a řekl laskavým tónem: „Samozřejmě, že jsem si ho jen vymyslel, abych tě pozlobil. Spi už.“

Za okamžik se však z nádvoří ozval hlasitý hluk. Někdo tam vztekle křičel: „Že hledáš mladého pána! Mladý pán má práci, odešel. Proč by se měl o vás někdo starat? Vyhodte tu mrtvolu ven! To nevidíš, že to je ta, na které vyrazily ty modré skvrny?! Chceš nás všechny zabít?“

Hlas uprostřed temné noci duněl jako hrom. Ve chvíli, kdy přišla řeč na mrtvolu, všichni se vyděsili. Ti, kteří předtím leželi, rychle vstávali a snažili se zjistit, co se to děje.

Mo Ran se postavil před svého malého bratříčka, mračil se a šeptal: „Hm? To je ten člověk, co jsme ho viděli předtím v poledne?“

Opravdu, ten, kdo tam klečel a na koho přšely nadávky, byl mladík jménem Xiaoman, se kterým se setkali okolo poledne. Měl na sobě pořád stejné šaty, ale zdálo se, že jeho duše je úplně jiná.

Vypadalo to, jako by se z něj stala jen prázdná skořápka, jen objímal tělo svého adoptivního otce. Mrtvému děsivou rychlostí rostly nehty; to ukazovalo, že tělo brzy obživne. Když to ostatní viděli, kvapně ustupovali dozadu. Prefektův správce mladíkovi stále spílal.

„Tvůj otec tady se mnou pracoval, taky je mi líto, že je mrtvý. Ale proč? To ty jsi včera v noci fňukal, že máš hlad, tak šel ven, aby pro tebe sehnal jídlo. To kvůli tobě je tvůj otec mrtvý. To nás chceš zabít všechny?“

Xiaoman klečel na zemi, vlasy měl rozčuchané, oči zarudlé: „Ne, ne, ...táto, tatínku. Prosím vás, dovolte mi setkat se s mladým pánem, mladý pán najde způsob, jak zařídit, aby jeho tělo neobživlo. Já chci otce řádně pohřbit, všechny vás prosím, ne..., nesmíte ho rozsekat.“

Když řekl „rozsekat“, začal hlasitě vzlykat, zakryl si tvář dlaněmi, pak si ji začal utírat, rty se mu chvěly. „Prosím vás, počkejte, dokud mladý pán nepřijde...“

„Brzy bude půlnoc, mladý pán je pryč. Co by tak asi pro tebe mohl udělat? Dobře víš, že i obyčejné mrtvoly se musí očišťovat, ale na tvém otci už vyrazily modré skvrny a narostly mu drápy. Opravdu si myslíš, že to vydrží, dokud se mladý pán nevrátí?“

„Ne... on to ještě vydrží, strýčku Liu... prosím vás, udělám cokoli, splatím vám to potom, prosím vás, nechte mého otce... prosím, prosím vás...“

Správce, který poslouchal jeho žadonění a prosby, dlouze vzdychl, a i jemu zrudly oči, ale přesto řekl: „Víš, že prosíš o životy nás všech? Strážte!“

„Ne! Nedělejte to!“

Ale bylo už pozdě. Nikdo mu nepomohl. Každý věděl, že s půlnocí se těla zmocní zlý duch. Tělo Xiaomanova adoptivního otce odtáhli ven, aby jej rozsekali. Několik lidí Xiaomana pevně drželo zprava i zleva; slzy mu tekly proudem a zmáčely mu tváře, z úst se mu dral zoufalý, téměř zvířecí nářek. Nakonec ho zpola odvedli a zpola odvěkli někam pryč.

Jakmile se ta bouře utišila, nádvoří se znovu ponořilo do ticha, ve kterém se ozývalo jen tlumený šepot.

Chu Wanning znovu neusnul. Zamyšleně sklonil hlavu.

Mo Ran se podíval po malém bratříčkovi: „O čem přemýšlíš?“

„Ten člověk ztratil celou rodinu a udělal takovou šílenou věc. Tělo jeho adoptivního otce bylo odstraněno a je jasné, že z toho bude vinit všechny kolem. Nejsem si jistý, je to jen domněnka. Mám takový dojem, že ten nezdar přesunu obyvatel Lin'anu mohl způsobit on.“

Mo Ran bez zaváhání odpověděl: „Napadlo mě to samé.“

Chu Wanning potřásl hlavou: „Jenže je ještě brzy, nemůžeme dělat žádné závěry. Musíme ho napřed pozorně sledovat.“

*66. kapitola - Jeho Výsost poprvé spatří Nebeskou
puklinu*

Druhého dne se nic zvláštního nestalo.

Chu Xun nechal zkontrolovat, zda počet slaměných panáků rozmístěných po městě odpovídá počtu obyvatel. V každém domě si lidé začali balit na cestu skromná zavazadla. Přechkají tu ještě jednu noc a ráno odejdou do Putuo, přesně podle Chu Xunova plánu.

Mo Ran se usadil u brány prefektova paláce a sledoval všechny, kdo přicházeli a odcházeli. Zavzdychal: „Chu Xunův plán nemá chybičku, pokud to někdo všechno neprozradil, průměrný duch nebo démon nemá dost rozumu, aby pochopil že ve městě zůstali jen panáci. Někdo jim to musel vyžvanit. Co myslíš, bratříčku?“

Žádná odpověď.

„Ech? Bratříčku?“

Mo Ran se otočil. Nevšiml si, že jeho malý bratříček se šel podívat na oddíl jezdců, kteří se chystali k odjezdu a na jeho místě sedí syn mladého pana Chu s hlavou v dlaních.

„Velký bratře...“

Mo Ran leknutím málem nadskočil, když se tam tak najednou objevil: „Co chceš?“

Chlapec ukázal na starou paulownii, ve jejíž vysokých větvích se houpal drak a zažvatlal: „Je od maminky, uvíznul tam. Nedosáhnu na něj. Velký bratře, pomůžeš mi?“

„Jasně.“

Mo Ran se hbitě vzlétl do koruny stromu. Sebral draka ve tvaru motýla a snesl se zpátky na zem. Podal draka chlapci a usmál se: „Tady to máš, a ať už ti znova neuletí.“

Chlapec přikývl.

Mo Ran se chvíli díval, jak se samotný toulá kolem a řekl si, že Chu Xun nejspíš nemá čas starat se o syna a zeptal se: „Kde máš mámu? Tady je nějak moc rušno, vezmu tě radši za mámu.“

„Maminka? Maminka je vzadu v horách.“

Mo Rana to zmátlo: „Co dělá v horách?“

„Spí.“ Chlapec se na něj bezelstně zadíval a tichým hlasem dodal: „Ona pořád spí. S tatínkem za ní chodíme, když na jaře kvetou kytičky.“

„A,“ vydechl Mo Ran, který nevěděl, co na to povědět.

Ale chlapci to nevadilo; byl ještě moc malý na to, aby chápal, co znamená smrt. Vesele si hrál se svým drakem a potom se znovu zadíval na Mo Rana, přicupital k němu a zašeptal: „Díky, velký bratře, počkej, ... já ti něco dám.“

Hrabal se v kapse, a nakonec vyndal kus koláče zabalený do listů koriandru listu. Ve městě nebylo co jíst, a bylo docela záhadné, kde ten chlapec vzal koláč. Rozlomil ho a menší část podal Mo Ranovi.

„To je pro tebe velký bratříčku... pst, nikomu to neříkej, já už víc nemám.“

Mo Ran už natahoval ruku, když si to chlapec rozmyslel a nabídl mu větší kousek.

„Je to moc dobré, uvnitř je sladká fazolová pasta.“

Z toho, co udělal, Mo Rana zaplavil hřejivý pocit, ale zároveň cítil lítost. Byl zvyklý na hrubé zacházení a nevěděl, jak má odpovědět na prokázanou laskavost. Zamumlal díky a vzal si koláček. Zdálo se, že chlapci to udělalo radost, na tváři měl široký úsměv, oči pod tmavými řasami mu zářily dobrotou a srdečností.

Mo Ran nechtěl koláč sníst, tak ho zabalil do listu paulownie a schoval si ho do rukávu. Chtěl si s chlapcem ještě promluvit, ale bylo to přece jen malé dítě. Zaujalo ho něco jiného a odběhl pryč.

Chu Wanning se vrátil a našel Mo Rana, zahleděného někam do dálky. Zdvihl obočí: „Co je?“

Mo Ran viděl už jen chlapcova záda a povzdychl: „Já jsem jen přemýšlel, ... všichni tihle lidé... ..jak to, že všichni musí zemřít?“

Přišla noc. Oblohu zakryla temná mračna, které co chvíli ozařovaly blesky. O něco později se zvedl prudký vítr a spustil se silný liják.

Noční bouře přinesla množství energie jin a posílila démony a duchy. Chu Xun nechal přesunout všechny živé z Lin'anu do blízkosti paláce a varoval je, aby za všech okolností setrvali pod ochranou bariéry shangqing.

Kvůli dešti nebylo možné přespat venku. Mo Ran se snažil mít Xiaomana na očích, ale potom do paláce začaly proudit celé davy lidí, kteří se chtěli schovat před nepřízní počasí a Xiaoman se mu ztratil z dohledu.

„Sakra,“ zavrčel Mo Ran.

Chu Wanning byl malý, a tak navrhl: „Půjdu se po něm podívat.“ Hned na to se vmísil do davu a zmizel.

Za chvíli se vrátil a vypadal rozzlobeně: „Je venku.“

„Za bariérou?“

„Hm.“

Mo Ran mlčel. Díval se na liják a na lidi, kteří pobíhali sem a tam. Byla to jen vidina událostí, které se už staly před dvěma sty léty.

Přesto měl těžké srdce; lidé kolem byli plní nadějí, věřili, že je Chu Xun za úsvitu odvede z tohoto pekla do Putuo. V prudkém dešti balili věci i strážní oblečení v bílé a červené a vykonávali poslední přípravy na to, aby se ráno mohli vydat na cestu.

Nikdo z nich neví, jak málo času jim zbývá.

Připozdívalo se a ruch postupně utichal. Lidé se opírali jeden o druhého a dřímali. Chu Wanning a Mo Ran, ale nespali. Jejich úkolem bylo vyčkat, dokud se neobjeví král démonů a pak ho zabít. Protože Xiaoman opustil ochranu magické bariéry, musí se dnes v noci něco stát.

Mo Ran pohlédl na Chu Wanninga: „Proč si trochu neodpočineš? Vzbudím tě, když se bude něco dít.“

„Nechce se mi spát,“ řekl Chu Wanning.

Mo Ran ho pohladil po vlasech: „Nechceš něco k jídlu? Od doby, co jsme sem přišli, jsme nejedli.“

„Já...“ Když uviděl koláč, který Mo Ran vyndal, místo aby odsekl, že nemá hlad, na prázdko polknul.

„Tady máš,“ podal mu ho Mo Ran.

Chu Wanning vzal koláč, rozlomil ho, větší kousek vrátil Mo Ranovi a menší si nechal sám. Mo Ran na něj strnule zíral, ale nedal najevo, co si myslí.

Chu Wanning si ukousnul, tázavě zabručel: „Hm?“ a potom se zeptal: „Je z Pramene broskvových květů? Chutná nějak jinak.“

„Jak?“

„Má chuť vonokvětky.“

Mo Ran se nuceně usmál: „Jo? Dal mi ho Chu Xunův syn. Asi je to lin'anská chuť.“

„Vážně, lin'anská chuť.“ Chu Wanning se chystal znovu si ukousnout, když se najednou zarazil, jako by ho právě něco napadlo a obličej mu zbělel.

„To je moc špatné!“

Chu Wanning vyskočil, oči měl široce rozevřené a byl smrtelně bílý.

Mo Ran neměl ani potuchy, proč tak vyvádí: „Co je špatné?“

Chu Wanning neodpověděl, v dešti vyběhl na dvůr, chvíli hledal, potom sebral ostrý úštěpek kamene a říznul se s ním do paže. Okamžitě mu začala téct krev.

Mo Ran s ním zacloumal: „Zbláznil ses?“

Chu Wanning civěl, jak mu krev stéká po paži, pak trhnul hlavou, v očích úzkost. „Ještě ti to nedošlo?“

„Někdo po nás jde!“ vykřikl ostře.

Krev mu stále kapala z ruky a dešťová voda ji ředila do slabě narudlého odstínu.

Chu Wanningova tvář byla vlhká a bledá, tenké obočí se sraštilo; líják ho celého promočil skrz na skrz.

Zahřmělo a oblohu rozčísil blesk. Jeho záře na okamžik proměnila hlubokou noc v den.

V dunění hromu Mo Ran všechno pochopil. Bezmyšlenkovitě ustoupil o krok dozadu.

Už věděl, co je špatně.

V iluzi není nic skutečné, bez ohledu na to, jak opravdově to může vypadat. Není možné, aby pečivo mělo nějakou chuť, aby zbraň opravdu způsobila zranění. Zkrátka – mělo by být nemožné, aby na ně iluze působila.

„Někdo iluzi upravil a pro nás je to teď skutečnost,“ zašeptal Chu Wanning.

Převedení iluze ve skutečnost, také známé jako „manifestace iluze“, nebyla nijak snadná záležitost. Nejzběhlejší v této technice byli v sektě Guyue'ye, jejímž heslem bylo: ‚Pro tělo lék, pro duši božský dotyk‘, přičemž ta druhá polovina se vztahovala k tomu, že řada jejích členů se specializovala na umění manifestace iluzí, protože mnoho lidí se neumělo vyrovnat se smrtí svých nejbližších a díky převedení iluze ve skutečnost se mohli těšit ze společnosti zemřelého.

Nicméně, provedení takové uskutečněné iluze bylo nesmírně náročné, takže obecně mohly být vytvořeny jen krátké jednotlivé scény, jako společné popíjení, společný odpočinek a podobně.

Tato iluze vytvořená pernatým klanem však byla souvislá a velmi rozsáhlá, a obsahovala řadu různých událostí, a ani vůdce sekty Guyue'ye nemohl být schopen ji převést ve skutečnost.

Mo Ran si však hned na někoho vzpomněl – nemohlo to být dílo falešného Gouchena z jezera Jincheng?

Ale než nad tím mohl dál uvažovat, z oblohy zaduněl podivný zvuk. Spící lidé se zmateně probouzeli jako vyplašení ptáci, zděšeně se rozhlíželi kolem, až konečně obrátili oči k nebi. Na chvíli se rozhostilo mrtvé ticho, pak se rozlehly skřeky, jako když do rozpáleného oleje přilije voda.

Každý chtěl utéct, každý hledal nějakou cestu, jen aby zjistil, že není kam. Jekot se ozýval ze všech stran. Oblohu dělila obrovitá puklina a dolů na zem shlíželo nestvůrně veliké, krvavě rudé oko.

Oko bylo téměř na kraji bariéry. Zahřměl drsný a skřípavý hlas: „Chu Xune, jakou to máš drzost! Ty, pouhý smrtelník, jsi chtěl oklamat Naši Výsost.“

„Král démonů,“ zašeptal Mo Ran.

V říši duchů a démonů vládlo devět králů, někteří z nich byli mocnější a silnější než jiní. Ten tady ještě neodhalil svou podobu, takže se nedalo určit, který z nich to je. Na nebi je vidět jen ta jediná oční bulva zalitá krví, která shlíží na budovy dole: „Taková nehoráznost, taková hloupost! Ubohý smrtelníku – ty jsi je chtěl zachránit? Předtím jsem nemusel vyhladit celé město, ale když jste se mi postavili – pobiji vás všechny! Ani jediný nebude ušetřen!“

Ozval se ohlušující výkřik a z démonického oka přímo na bariéru vyšlehlo rudé světlo.

Rudá soupeřila se zlatou a pro tu chvíli všechny ostatní barvy ze světa zmizely. Síla nárazu zvedla trosky, které se rozletěly v prudkém víchru a neustávajícím dešti. Větve se stromů na

nádvoří se zlámaly. Lidé uvnitř magické hradby zachvátila hrůza, naříkali a tiskli se jeden ke druhému.

Bariéra shangqing vydržela první nápor, ale vzápětí rudé světlo zazářilo znovu a zasáhlo stejné místo. Bariéra stále držela, ale objevila se v ní trhlinka.

„Jak nestoudné, neodpustitelné!“

Rudé světlo vyšlehávalo znovu a znovu, ozýval se hřmot a vyletovaly jiskry. Když Chu Wanning pochopil, že bariéra se co nevidět zhroutí, ztuhla mu krev v žilách – nyní, když se z iluze stala skutečnost, přináší jim útok stejné nebezpečí, jako by to bylo ve opravdovém světě. Pokud ten útok bude úspěšný, může tu i s Mo Ranem zemřít.

Na koncích prstů mu zatančilo zlaté světlo. Tím se určitě prozradí, ale v takové situaci nemá jinou volbu. Chystal se v největší tísní přivolat Tianwen, když náhle oblohou prolétlo oslepující světlo jako šíp a zasáhlo prasklinu v bariéře.

Lidé se obraceli a viděli, že vysoko na střeše stojí Chu Xun. V rukách držel fénixí harfu, jeho prsty laskaly její struny, ze kterých vyletovaly záblesky světla směrem k bariéře. Každý tón byl zvonivý a pronikavý, jako když se láme ocel. Bariéra shangqing, která se už téměř zhroutila, byla obnovena.

„Mladý pán je tu!“

„Mladý pán!“

Lidé dole křičeli, někteří plakali radostí. Chu Xun stál osamoceně proti oku krále démonů. V jediném okamžiku oba zasadili desítky úderů, ale král démonů už nebyl schopen zasáhnout bariéru.

Z oblohy znovu zazněl výhružný hlas: „Chu Xune, se svými schopnostmi jsi mohl snadno sám uniknout. Pleteš se do věcí, které se tě netýkají a děláš si nepřítel v říši démonů!“

„Vaše Veličenstvo chce ublížit lidu Lin'anu, mému lidu, jak se mě to nemůže týkat!“

„To je směšné! My démoni se živíme dušemi, můj rod polyká duše smrtelníků, tak jako vy jíte maso, není v tom žádný rozdíl! Sám to brzy poznáš, jakmile zemřeš!“

Tóny harfy nepřetržitě plynuly, a Chu Xun odpověděl: „Dobrá, tak uvidíme, zda Vaše Veličenstvo získá tu hlavu, kterou nosím na svém krku.“

Jak mluvil, melodie pod jeho prsty zrychlila, oblohu ozářilo jasné světlo a zasáhlo zrudné oko.

„Áááááá!!!“

Děsivý křik otřásl zemí, na které stáli.

Z oka spáleného Chu Xunovým kouzlem vytryskla páchnoucí krev a ozývaly se mrazivé výkřiky provázené záplavou krve. Král démonů ve svém hněvu udeřil znovu rudým světlem, ale tentokrát mnohonásobně silněji než předtím; světlo vyšlehlo skrz krvavý déšť. Chu Xun chtěl úder odrazit, ale nápor byl příliš mocný a zatlačil ho dozadu. Harfa umlkla.

„Mladý pane!“

„Puklina! Je tam puklina! Bariéra povolí!“

„Mami! Mami!“

Dav propadal panice; rodiny se s pláčem objímaly, ti, co byli sami, se třásli v koutech.

Chu Xun zatnul zuby; v očích měl oheň, odmítal se vzdát tak snadno. Jako by se do sebe s králem démonů vzájemně zaklesli; všude kolem něj vzplanula oslnivá záře. Rozhlédl se a uviděl, že vedle stojí Mo Ran a Chu Wanning, do jeho světla se vlilo šarlatové a zlaté světlo a znovu zacelilo magickou hradbu.

Z výše se ozval strašlivý řev.

Oko démona zmizelo.

Všichni tři se snesli na zem. Ještě chvíli mračna ronila páchnoucí krev, než ji vystřídala čistá voda.

Pobledlý Chu Xun se uklonil Mo Ranovi a Chu Wanningovi: „Velice vám děkuji za pomoc.“ „Není zač,“ mávl Mo Ran rukou. „Odpočíte si, vypadáte hrozně.“

Chu Xun kývl; stálo ho to mnoho sil, a tak ho Mo Ran musel cestou na chodbě podpírat. Lidé, kteří byli ještě před chvílí vyděšení, když viděli, že mladý pan Chu opravil bariéru a zachránil je, teď projevovali vděčnost, nabídli mu vodu a přes ramena mu přehodili oblečení.

Někdo řekl: „Mladý pane Chu, jste celý provlhlý, ohřejte se u ohně.“

Chu Xun jim jednomu po druhém poděkoval, ale byl příliš vyčerpaný, než aby mohl jít dál a nabídku odmítl. Neodradilo je to a jednoduše snesli dřevo a rozdělali oheň u něj.

Všechno postupně utichlo, jen oheň praskal. Nějaký muž se zeptal: „Mladý pane, podnikli jsme tolik příprav a opatření, ale král démonů to všechno prohlédnul ... co budeme dělat?“

„Ano, ano...“

„Jak se dozvěděli, že se chystáme odejít? Mladý pán přece říkal, že tihle zlí duchové nerozeznají ty panáky od skutečných lidí, tak jak se to mohlo stát ... jak je to možné ...“

Mužův hlas utichl a jen se upřeně díval na Chu Xuna. Bylo zřejmé, že chce říci, že se Chu Xun možná mýlil, že možná udělal nějakou chybu.

Strážní v bílém si toho pohledu všimli a jeden ho hned celý zamračený začal kárat: „Co se to snažíš říct! Vždyť je úplně jasné, že někdo nedržel jazyk za zuby a plán králi démonů prozradil!“

Muž zamumlal: „Kdo nás zradil démonům? Vždyť z toho by nemohl nikdo nic mít...“ Potom zpozoroval, že se všechny oči s hněvem upřely na něj a zmlkl.

Chvíli bylo ticho a pak se někdo jiný zeptal: „Mladý pane, ten zatracený démon to nenechá jen tak, co budeme dělat?“

Chu Xun byl unavený tolik, že nemohl ani otevřít oči, ale jeho hlas zněl laskavě: „Musíme vydržet do svítání a pak se vydat na cestu. Za denního světla nebudou moci nic dělat.“

„Ale lidé je tu moc, jsou tu staří a také moc mladí, a také máme nějaké raněné, jak stihneme za jediný den dojít do Putuo?“

Chu Xun vlídně odpověděl: „Nedělejte si starosti. Odpočívajte. Soustředte se na zítřejší cestu. Já se postarám o zbytek.“

Mladý pan Chu je vždy ochraňoval; když něco řekl, všichni poslechli. Přišlo dítě se sladkostí ze sezamových semínek a nabídlo ji Chu Xunovi. Chu Xun pootevřel oči, pohladil dítě po hlavě a chystal se něco říct, když dovnitř přiběhla zděšená stráž: „Mladý pane, mladý pane! To je strašné!“

„Co se stalo?“

„Malý mladý pán, malý mladý pán ... Xiaoman ... venku, před chrámem Cheng Huang ...“ Strážný byl tak rozrušený, že nedokázal mluvit souvisle; zajíkl se, padl na kolena a zoufale se rozplakal.

Chu Xun smrtelně zbledl, vyskočil na nohy a vyběhl ven do deště.

月
鳳
言
生

67. kapitola - Jeho Výsosti se sevře srdce

Chrám Chen Huang stál na okraji oblasti, kam sahala Chu Xunova moc. Bariéra se táhla až k jeho schodům, ale už ne dál.

Uvnitř chrámu poblikávala světélka svíček. Byly tam dva zástupy démonů, kteří měli takovou kultivační úroveň, aby si dokázali vytvořit hmotná těla a uprostřed nich stála žena v červených šatech, spoutaná, s hlavou otočenou dozadu, protože její pohled se upíral na sochu na oltáři. Vedle ní stál se sklopenýma očima Xiaoman, který pevně svíral malé dítě.

„Lan Ere!“ vykřikl Chu Xun.

Tím dítětem nebyl nikdo jiný než Chu Xunův syn Chu Lan. Když Mo Ran viděl, že se chlapec ocitnul v takových nesnázích, srdce se mu bolestně sevřelo; v ústech ještě pořád cítil sladkou chuť koláče. Chtěl jít dál, ale Chu Wanning ho zadržel.

„Nechod tam.“

„Proč!“

Chu Wanning se na něj zadíval a pak tiše řekl: „Oni už jsou mrtví. Zemřeli před dvěma staletími. Ale došlo k manifestaci iluze a já nechci, aby se ti něco stalo.“

Byla to pravda. Nezáleží na tom, co udělá teď, protože je to už dávno, co ti mrtví odešli ze světa a nedá se na tom nic změnit.

Chlapec na vnější straně magické hradby plakal a křičel, nebylo mu téměř rozumět: „Tati! Tati pomoz mi! Tatínku prosím pomoz Lan Erovi!“

Chu Xunovi se chvěly rty. Zakřičel na Xiaomana: „Co to děláš? Nikdy jsem ti neublížil! Pusť ho!“

Xiaoman si ho nevšímal; měl skloněnou hlavu, jako by nic z toho neslyšel. Ale jeho chvějící se ruce prozradily jeho váhání. Mezi palcem a ukazováčkem levé ruky měl mateřské znamínko, na hřbetech rukou mu vystoupily tmavé žíly.

Lidé, kteří našli útočiště v paláci prefekta sem přišli také, všichni ohromení, zděšení a rozzlobení z pohledu do nitra chrámu, začali šeptat:

„To je syn mladého pána...“

„Jak se to mohlo stát...“

Xiaoman přeřezal provazy, které ženě v červeném bránily v pohybu. Vypadalo to, jako by se probouzela ze spánku a pak se pomalu otočila. Byla krásná, svěží jako lotosový květ, měla dlouhé štíhlé hrdlo, ale její tvář byla bílá jako list papíru a rty měla rudé jako krev. Úsměv, který věnovala Chu Xunovi byl půvabný, ale tajila se v něm bolest.

Světlo svící ozářilo její tvář. Když ji spatřili, Chu Xun i všichni, co stáli za ním strnuli.

Její úsměv byl plný smutku. Tiše řekla: „Manželi.“

Ta žena nebyla nikým jiným než zemřelou manželkou Chu Xuna.

Paní Chu se rozhlédla a hned se natáhla, aby vzala svého syna od Xiaomana. Xiaoman zaváhal, ale z paní Chu byl teď duch, a když se zbavila pout, byla mnohem silnější než on. Snadno vytrhla dítě z jeho náruče. Zemřela na následky nemoci, když jejímu dítěti nebyl ještě ani měsíc. Chlapec svou matku nikdy neviděl, a tak stále jen plakal a volal otce, aby ho zachránil.

„Buď hodný chlapec a už neplakej, maminka tě vezme za tatínkem.“

Paní Chu sevřela dítě svými štíhlými pažemi a pomalu vyšla ven z chrámu, dolů po mokrých kamenných stupních až k hranici bariéry shangqing. Stanula tváří tvář Chu Xunovi, v tváři radost i žal.

„Manželi, je to už tak dávno. Daří ... daří se ti dobře?“

Chu Xun nedokázal promluvit. Prsty rukou se mu neovladatelně roztřáslly, a jak sledoval ženu za bariérou jeho fénixí oči zrudly.

Paní Chu mluvila měkkým, příjemným hlasem: „Lan Er už tolik vyrostl, a ty vypadáš daleko usedleji, jsi trochu jiný, než jak jsem si tě pamatovala ... chci se na tebe podívat zblízka.“

Natáhla ruku a dotkla se bariéry – ale nemohla přes ní, ne v podobě ducha, a tak jen tiše hleděla přes proměnlivé barvy magické hradby na muže na druhé straně.

Chu Xun zavřel oči, na řasách se mu zatřpytily slzy.

Zvedl ruku a přitiskl ji k její, oddělené bariérou a pak otevřel oči. Dívali se na sebe.

Chu Xun potlačil vzlyk: „Ženo...“

Rodinu rozdělila smrt už před lety, ale čas, který strávili spolu byl kratičký.

„Ta jabloň haitang, kterou jsem tehdy zasadila na nádvoří, zakořenila?“

Chu Xun se usmál se zvlhlýma očima: „Je už vysoká a krásná.“

Paní Chu se lehce usmála: „To jsem ráda.“

Chu Xun se pokusil také usmát: „Lan Er ten strom miluje, na jaře si pod ním vždycky hraje. Má rád jabloňové květy, stejně jako ty, každý ... každý rok o Svátku čistoty a jasu ...“

Už se neudržel, opřel čelo o bariéru a slzy mu tekly proudem, hlas se mu zlomil.

„Každý rok o Svátku čistoty a jasu utrhne ten nejkrásnější květ a přinese ho na tvůj hrob. Wan'er, Wan'er, víš to? Každý ... každý rok, víš to?“

Otřásal se vzlyky, z každého slova čišelo zoufalství, jeho dřívější vyrovnanost byla ta tam.

I paní Chu zrudly oči; ale byla duchem a nemohla prolévat slzy, ale její nešťastný výraz nemohl nechat nikoho na pochybách o tom, co cítí.

V tu chvíli se ozval chladný hlas: „Jistě že to ví. Ale nebude to vědět dlouho.“

Mo Ranův výraz se okamžitě změnil: „Král démonů!“

I Chu Wanning se zamračil: „Ten zbabělec se ani sám neukáže.“

Smích krále démonů zněl jako škrabání nehtů o kov; všichni se zachvěli.

„Lin Wan'er je nyní mezi námi. Nechci jí ublížit, ale protože mi vzdoruješ a zničil jsi jedno z mých očí, nechám tě teď zakusit ještě větší bolest!“

Na ta slova začali démoni v chrámu prozpěvovat zaklínadla.

„Srdce je mrtvé, ať vzpomínky zmizí.“

Paní Chu vytřeštila oči a její hlas se chvěl: „Manželi, Lan Er! Musíš si vzít Lan Era!“

„Srdce je mrtvé, ať jsou všechny svazky přetřaty.“

„Lan Ere, rychle, musíš za tatínkem!“

Paní Chu se pokusila protlačit své dítě skrze bariéru, ale stěna světla jej nepropustila, jako by to byl duch.

Xiaoman stál za hrazením chrámu a sledoval je; jeho tvář, původně okouzující, se šklebila žalem a škodolibou radostí: „Je to k ničemu. Namaloval jsem na něj pečeť duchů, jak mi to přikázal král démonů. Teď je jako duch a nemůže projít bariérou.“

Zpěv zaklínadel sílil, jako když stoupá příliv: „Srdce je mrtvé, ať je rozum rozbit.“

„Manželi!“ Paní Chu byla hrůzou bez sebe. Přitiskla dítě k sobě a několikrát narazila do bariéry.

„Manželi, musíš tu hradbu zrušit, zruš ji, ať Lan Er může dovnitř. Ty ho musíš zachránit, musíš ho zachránit ... Já ... já už ... já ...“

„Srdce je mrtvé, ať soucit uhasne.“

„Manželi!“

Paní Chu padla na kolena s vytřeštěnýma očima. Její tělo se neovladatelně roztřásllo, na její tváři se objevily krvavě rudé magické značky kletby.

„Naše dítě, Lan Er ... ty jsi mi slíbil, ty jsi mi slíbil, že se o něj postaráš ... zruš tu bariéru, prosím, já tě prosím, zruš ji ... .. manželé!“

Chu Xun měl pocit, jako by ho trhali na kusy. Několikrát zvedl ruku, aby bariéru odstranil, ale nakonec ji nechal klesnout.

Venku s pláčem křičel Chu Lan, díval se na něj s usazenou tváří a natahoval po něm ručky: „Tatínek už ... o Lan Era nestojí ... ..? Lan Er chce k tatínkovi ... Tatínku obejmi mě ...“

Paní Chu ho pevně sevřela rukama a políbila na tvář. Oba, matka i syn, klečící, naříkající, oba prosili Chu Xuna, aby strhl bariéru shangqing a pustil dítě dovnitř.

Někdo z davu se rozkřičel: „Mladý pane, to nemůžete! Nemůžete zrušit bariéru! To by pro stovky lidí z Lin'anu znamenalo smrt. Je to lest těch duchů a démonů! Mladý pane! Nesmíte zrušit bariéru!“

„To je pravda, bariéra musí zůstat stát!“

Zoufalá touha po životě dohnala lidi k tomu, aby si začali klekat a plazit se před Chu Xunem a úpěnlivě žadonit: „Mladý pane, prosíme, nesmíte zrušit bariéru, nebo všichni zemřeme!“

„Paní, prosím ...“

Jeden z nich se začal uklánět paní Chu: „Paní, prosím, mějte slitování, buďte velkodušná, prosím, nenuťte mladého pána, aby bariéru odstranil, byla jste vždycky tak soucitná, my vás prosíme ...“

V tu chvíli už všichni, až na strážce a několik dalších osob, klečeli, doprošovali se a naříkali a jejich hlasy přehlušily pláč paní Chu a jejího syna venku, před bariérou.

Chu Xun se cítil, jako by stál na jehlách a probodávalo ho na tisíc dýk, které se rozrůstaly v ostré trny, které drásaly jeho nitro.

Před ním stála jeho manželka se synem a za ním byly životy stovek lidí. Když byl vystavený takovému utrpení, měl pocit jako by už byl mrtvý, pohltily ho plameny a spálily na popel.

Zaklínání však pokračovalo a znělo ještě pronikavěji.

„Srdce je mrtvé, ať se cit rozplyne.“

„Srdce je mrtvé, ať touha vyprchá.“

Na krásném hrdle paní Chu vyrážely další a další znamení kletby, až pokryly i její tvář a nakonec začaly stoupat k očím.

Už sotva dokázala mluvit, s beznadějným výrazem pohlédla na svého manžela a s námahou pronesla: „Pokud ty... já... tě... budu nenávidět... vezmi... vezmi... Lan Era... já nenávidím... já...“

Znamení kletby zasáhlo její zornice. Celé její tělo se zatřásl jako v agónii a ona pevně zavřela oči.

„Nenávidím!“

Zazněl zoufalý výkřik, který se změnil ve zvířecí vytí. Paní Chu otevřela oči. Její něžné, mandlové oči teď měly barvu krve. Běльмо zmizelo; v každém oku měla čtyři zornice.

„Wan'er!“

Chu Xunův výkřik byl naplněný bezbřehým žalem a on na chvíli zapomněl, že udržování bariéry shangqing vyžaduje, aby byl její tvůrce přítomen uvnitř ní. Chtěl jen být se svou manželkou. Když už téměř z bariéry vystoupil, přiletěl šíp a probodl mu rameno. Paže, kterou zdvihl, mu ochromená klesla zpět k boku.

Byl to mladý muž, jeden z členů strážce, v ruce stále svíral luk. Pokrytecky oslovil Chu Xunal: „Mladý pane! Vzpamatujte se! Vždycky jste nás učil, že spravedlivý klade blaho lidu nad vlastní zájmy. Byla to jen krásná slova? Zahodíte stovky životů jen proto, abyste zachránil jediného vám blízkého člověka?“

Stařena, která stála vedle mladíka, promluvila třaslavým hlasem: „D-dej pryč ten luk, jak ses opovážil vztáhnout ruku na mladého pána? Všechno, všechno je to rozhodnutí mladého pána, mladý pán už udělal vše, co je v lidských silách, jak jen můžeš ... jak jen můžeš být tak nevděčný!“

Zatímco se dohadovali, zepředu zazněly výkřiky hrůzy. Paní Chu se začala chovat úplně jinak. Ještě před chvílí své dítě láskyplně objímala, teď však vypadala jako dravé zvíře. Divoce vyla s tváří obrácenou k nebi a z úst jí kapaly sliny; s děsivou rychlostí jí narostly dlouhé, špičaté zuby.

V její náruči nařikal a zdušeně chraptěl Chu Lan, mezi vzlyky ještě vykřiknul: „Maminko ...“

V odpověď mu paní Chu zařala své dlouhé drápy do krku.

Celý svět ztichl.

Kapky krve se vznášely ve vzduchu jako vahnoucí květy.

Stejně jako tehdy, když paní Chu stála u okna a v náruči držela své novorozené dítě a dívala se, jak okvětní lístky opadané z jabloně haitang tančí po nádvoří.

Červený haitang ... žlutý haitang ... tiše padají

Ruce, které Chu Lana něžně hladily, teď odtrhávají jeho hlavu, jeho ruce a nohy, rozpárou jeho trup.

... větřík nese kvítka.

Z nebe se valí déšť, po zemi se roztéká krev. Matka hltá vnitřnosti svého dítěte.

A ztracená dívka ...

Na nimi se důstojně klene chrám Cheng Huang.

Když se Chu Lan narodil, klečela před chrámem Cheng Huang, své jemné ruce sepnuté v modlitbě. Vyzvánění zvonů poplašilo ptáky, a ti se rozletěli do všech stran. V dýmu kadidla se poklonila, aby poprosila o zdraví a štěstí svého dítěte, aby mohlo prožít dlouhý a radostný život ...

otce i matku marně volají.

Chu Lanovo srdce bylo vyrváno z jeho malého zmrzačeného tělíčka. Paní Chu se do něj hladově zakousla, ze rtů jí stékala krev.

„Áááááááá!“ Chu Xun se sesunul na zem a hlavu si sevřel rukama, pak padnul na kolena a několikrát udeřil hlavou o zem. Z očí mu tekly slzy, byl zlomený a zoufalý; klečel v záplavě krve před svou ženou a synem, před všemi lidmi z Lin'anu, klečel pod sochou boha, v mazlavém bahně.

Klečel v hlubině hříchu a ve výšinách svatosti.

Klečel v nevyzpytatelném slitování i v nejzazší nenávisti.

Klesl do prachu, jeho duše byla rozervaná na cáry, vyhaslá.

Uplynula dlouhá doba, než někdo promluvil chvějícím se hlasem: „Mladý pane ...“

„Mladý pane, máte naši soustrast ...“

„Na dobrotu mladého pána nikdy nezapomeneme ...“

„Mladý pan Chu je tak spravedlivý, je tak hodný! Je to tak hodný člověk ...“

Někdo se přivlekl své vlastní dítě a zakryl mu před tou krvavou spouští oči, jen aby Chu Xunovi řekl: „Mladý pane, zachránil jste nám život. Paní a malý mladý pán, ti už ..., ti už jsou určitě v ráji ...“

Někdo ucedil: „Vezměte si to svoje děcko a vypadněte! Proč jste radši nešli do ráje vy, s tím svým parchantem?“

Dotyčný se hned tiše vytratil.

Ale všechno jako by se to ozývalo z dálky. Chu Xun měl pocit jako kdyby zemřel. Hlasy zněly slabě jako by přeletěly široké moře, jako by přeletěly celý lidský život.

Muž potřísněný bahnem stále klečí v prudkém dešti, od jeho manželky a syna ho odděluje jen tenká clona zářivého světla, na jedné straně mrtví a na druhé umírající. Když Mo Ran sledoval ten výjev před sebou, vzpomněl si na svůj minulý život, kdy svévolně vraždil nevinné a přemýšlel, že sám stvořil víc než jednoho Chu Xuna, více než jednoho Chu Lana, víc než jednu paní Chu ...

Podíval se na své ruce.

Na okamžik se zdálo, že jsou pokryté krví.

Zamrkal. V dlaních měl jen ledově studenou dešťovou vodu, která mu protékala mezi prsty.

Roztřásl se.

Ale v tu chvíli jeho dlaň uchopila nějaká teplá ruka.

Trhnul sebou, jako by se právě probudil ze zlého snu a zjistil, že se na něj se znepokojením dívá jeho mladší bratříček. Byl tolik podobný Chu Lanovi.

Mo Ran poklekl, aby se mu mohl podívat do očí, jako hříšník, který prosí za odpuštění, v očích měl déšť i slzy.

Chu Wanning nic neřekl, jen natáhl ruku a pohladil ho po hlavě.

„To všechno se stalo už dávno,“ řekl měkce Chu Wanning. „Je to minulost.“

„Máš pravdu.“ Mo Ran se přinutil k smutnému úsměvu. Sklopil oči a zamumlal: „Je to minulost.“

Ale i když je to minulost, pořád to jsou činy, které vykonal. On Chu Lana nezabil, ale kolik lidí jako Chu Lan kvůli němu zemřelo?

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc ho to děsilo, tím větší bolest cítil.

Proč byl tak krutý ... proč byl tak posedlý ...

68. kapitola - Jeho Výsost to nemůže snést

Chu Lan byl mrtvý, ale iluze neskončila.

Do svítání stále zbývalo mnoho hodin a dlouhá noční můra ještě neskončila. Obyvatelé města, kteří měli štěstí, a ještě byli naživu se vrátili do paláce, aby se připravili na odchod na

horu Putuo, jakmile přijde rozbřesk. Jen stěží se dalo věřit, že někdo po prožití takové bolesti by ještě dokázal vzdorovat tomu, co je obklopovalo. Po pravdě řečeno, zdálo se, že z Chu Xuna zbyla jen prázdná skořápka a jeho duše odlétla někam pryč.

Mo Ran se procházel po městě a slyšel, že si řada lidí dělá starosti – konec konců Chu Xun toho vytrpěl tolik, nehledě k tomu, že nyní může cítit zášť. I kdyby stále chtěl odsud všechny odvést, když je v takovém stavu, jejich šance se dost zmenšily.

Ne každý myslel jen na sebe; nebylo jich mnoho, ale přesto se našlo několik lidí, kteří opravdu truchlili nad tím, co se Chu Xunovi přihodilo.

Všichni s napětím a úzkostí vyhlíželi, kdy konečně začne nebe svítat.

Ale dříve, než východ slunce, pronikl temnou noční oblohou nyní už známý chladný hlas, který se rozléhal nad bariérou.

Tentokrát král démonů nepromlouval jen k Chu Xunovi, ale ke všem ve městě.

„Slunce brzy vyjde. Naše Výsost dobře zná váš záměr vydat se na cestu, jakmile přijde den. Ale promysleli jste si to dobře? Putuo je odsud velice daleko a v žádném případě se tam nedostanete za jediný den. Jakmile přijde noc, budete všichni závislí na Chu Xunově ochraně. Ale opravdu si myslíte, že vás Chu Xun ochrání?“

„Mami –.“

Nějaké dítě se ze strachu před děsivým hlasem rozplakalo a pokoušelo se ukrýt v matčině náručí.

Všichni sledovali oblohu. Jen Chu Xun se před palácem opíral o jabloň haitang se zavřenýma očima, jako kdyby nic neslyšel.

„Jeho žena a syn jsou mrtví kvůli vám. Opravdu si myslíte, že vás Chu Xun ještě bude chránit? Nejspíš teď myslí na to, jak pomstít svou rodinu, myslí na něco, že byste si měli raději přát, abyste byli mrtví vy. Je to v lidské přirozenosti... Víte, Naše Výsost byla kdysi také člověkem. Jistě že jsou i dobrodušní lidé, ale ti se chovají dobře jen kvůli své pověsti. Lidská přirozenost je zlá a takzvaní dobří lidé se z toho jen snaží těžit. Ale ve skutečnosti, jakmile jsou zahnaní do kouta, je jim jedno, jestli druzí žijí nebo umírají.“

Nad nimi stále zněl strašný hlas krále démonů: „Naše Výsost to už říkala. Já vám nechci vzít životy. Lidé mohou démonům sloužit. Když mi nevěříte, podívejte se na něj -.“

Zatímco mluvil, k bariéře připlul černý oblak, na kterém stál Xiaoman. Vedle něj byl dobrácký muž ve věku čtyřiceti nebo padesáti let.

Někdo překvapeně vykřikl: „To je Xiaomanův otec! Copak nezemřel?“

„Jeho tělo bylo přece rozsekané na kusy, všichni to viděli. Jak je to možné?“

Král démonů pokračoval: „I když je Naše Výsost jedním z devíti králů podsvětí, nevládne nad životem a smrtí jako císař Yan Luo, ale vyvolat zemřelého je snadná věc. Když mi budete sloužit, slibuji, že vás vaši zesnulí blízcí nikdy neopustí. Ale když se mi postavíte, skončíte jako váš mladý pan Chu; na vlastní oči uvidíte, jak vaše žena zabíjí vaše dítě a nebudete s tím moci nic udělat.“

Za magickou hradbou všichni mlčeli.

„Vážně mu věříte? Věříte, že nepomstí svou ženu a syna?“

„Opravdu věříte tomu, že vás všechny dostane do Putuo?“

Někteří se začali ohlížet po Chu Xunovi a oči jim hořely zlobou.

Chu Xun pod rozkvetlým stromem konečně vzhlédl a beze slov jim věnoval pohled. Až dosud nevěděl, co by řekl; a až po chvíli promluvil: „Zašel jsem už tak daleko, proč bych vám měl teď ublížit?“

„Hahahahahaha -.“ Nad bariérou se rozlehl děsivý smích krále démonů. „Velmi dobře, velmi dobře. On tvrdí, že vám neuškodí. Jestli mu věříte, tak jděte za ním. Ale pokud uvěříte mně -.“

Jeho hlas burácel a zesiloval jako by jim chtěl proniknout přímo do hlav.

„Ale pokud uvěříte mně, odměním se vám. Vrátním vám vaše rodiny. Všechno, co musíte udělat, je vydat mi Chu Xuna – stačí mi ho jen vydat! Všechno můj hněv je namířený vůči němu, a ne vůči vám. Vydejte mi ho a nebudete muset opustit své domovy. Vydejte mi ho, a znovu se shledáte se svými rodinami. Vydejte mi ho a toto všechno skončí.“

Hlas krále démonů slábl.

„Budu čekat v chrámu Cheng Huang, dokud nevyjde slunce.“

Hlas utichl.

Mrtvé ticho se proměnilo v rámus; všechny oči v davu se upřely na Chu Xuna. Chu Xun na ně hleděl s klidným, vyrovnaným výrazem.

Někdo bezradně zamručel: „Co budeme dělat...“

„Co budeme dělat, manželí, já mám takový strach...“

„Mami, já se bojím, já nechci, aby mě snědli!“

Někdo tiše řekl: „Král démonů se nemýlí... tihle takzvaní lidumilové mají vždycky nějaké postranní úmysly, už jsem jich viděl pěknou řádku. Chu... mladý pan Chu možná ještě nic špatného neudělal, ale jen se na něj podívejte! Je spíš mrtvý než živý, a kdo může říci, co provede!“

Někdo jiný to slyšel a souhlasně zašeptal: „Máš pravdu. Všichni víme, že v sobě živí nenávisť a jen čeká na příležitost, aby nás všechny povraždil! Určitě nás zradí!“

Z davu vystoupil zanedbaný, hrubý muž a vykřikl: „Na něj! Když ho vydáme, můžeme žít!“

Všichni ztichli. Po chvíli se před muže postavila mladá žena, hlas měla jemný, ale odhodlaný: „Jak můžeš být tak nevděčný? To nemáš ani trochu úcty?“

„Koukej táhnout!“

Muž srazil ženu na zem a křičel jí do obličeje: „Seš jen blbá smradlavá kurva, co umí leda šoustat! Nemáš žádnou rodinu, která to může odskákat! Já se musím postarat o děti i o rodiče, a já nedovolím, aby moje rodina skončila v nějakém průseru! Mladej pane Chu, musíte to pochopit!“

A s tím vykročil k Chu Xunovi, aby ho zajal. Nestačil udělat ani krok a ucítil, že jeho nohu něco pevně drží. Podíval se dolů a vztekle se rozeřval: „Ty si nedáš pokoj, ty pitomá štětko? Běž si chcípnout, když se ti chce, ale neopovažuj se do toho zatáhnout ostatní!“

Žena nebyla rozčilená o nic míň: „Možná že jsem děvka, ale ještě dokážu rozeznat co je správné a co je špatné. Jak to, že i kočky a psi dokážou oplatit dobro, ale my lidé to neumíme?!“

„Do prdele, drž už hubu!“

Muž jí zprudka kopl do obličeje a kopal jí do hlavy dál, dokud neměla celou tvář od krve. Zástup se pohnul kupředu a kolem Chu Xuna vznikl kruh. Několik lidí se pokusilo ostatní zastavit, jako předtím ta prostitutka, ale bylo to marné. Dav je brzy smetl, jako listy, které napadaly do prudké bystřiny.

„Mladý pane... mladý pane, jděte odsud pryč!“

Nějaká stařena třaslavým hlasem zavolala na Chu Xuna: „Mladý pane Chu, utíkejte! Utíkejte! Nežůstávejte tady kvůli těm zvířatům! Utíkejte!“

Zazněl i vysoký dětský hlásek: „Přestaňte! Mami, tati, nechte toho! Neubližujte mladému pánovi, neubližujte mu!“

Dav zachvátil zmatek.

Chu Xun stál osamělý uprostřed deště. Měl pocit, jako by se díval na hordu démonů, která se vyplazila z hlubin pekel. Na krátký okamžik pocítil touhu odsud odejít. Ale potom jeho pohled utkvěl na těch lidech, na těch živých, dýchajících a naříkajících lidech. Viděl dítě, které plakalo, jak se snažilo zadržet své rodiče. Viděl ženu, která se jako první postavila na jeho stranu; její tvář teď byla zkrvavená a rozbitá. Viděl stařenu, která se třásla v lijáku a asi další tučet lidí, kteří k němu byli obrácení zády a ze všech sil se snažili ostatní zastavit.

Nohy, které už mále vykročily, stanuly.

Oni neudělali nic špatného. Pokud zruší bariéru, zahynou i oni.

Jak to vypadá, ty nejhorší bytosti na světě nejsou duchové a démoni, ale ty zbabělé, bezcenné stvůry v lidské kůži, které se ukrývají v davu, ochotné říkat a dělat všechno, jen aby mohly přežít. A pak jen řeknou: „Já jsem chtěl jen žít, já jsem slabý ubožák. Neudělal jsem přece nic špatného.“

Myslel si že lidé, které chránil, jsou bezmocní, dobří lidé. Ale mýlil se. Ty zrůdy si teď svlékly lidské kůže a odhalily své odporné krvavě červené obličejce...

Ukrývali se tak dobře... tak dobře.

Nechtěl za ty stvůry přestrojené za lidské bytosti znovu prolévat slzy a krev, ale ony jsou tak úskočné, tak dobře ukryté mezi dobrými, laskavými lidmi. Jejich obličejce se mu vysmívají, radují se z jeho bezmoci.

Musíš nás zachránit. Když zrušíš bariéru, tak ty, které chceš zachránit, ty, kteří ti ukázali svou vděčnost, vezmeme do pekla s námi.

Ty nemáš na výběr, i když ti je z toho zle.

Rozhodl ses, že budeš ušlechtilý, že budeš dobrým člověkem.

Protože taková byla tvoje volba, je teď tvou povinností obětovat se, abys zachránil všechny ostatní. Pokud to odmítneš, jsi jen pokrytec, lhář, podvodník. Klesneš níž než zvířata.

Jako by slyšel skučení těch lidí, jejich mrazivý smích: „Ty nemáš na výběr. Ty nemáš na výběr!“

Uprostřed té šílené vřavy, v bouři, vichru a dešti, Chu Xun pomalu zvedl hlavu k nebi.

Úsvit se blížil.

Neustávající liják smyl krev z kamenného schodiště chrámu Cheng Huang. Chu Xun i všichni, kdo se ho pokusili bránit byli spoutáni a odvedeni k chrámu.

Byl to smutný a zároveň směšný pohled; ti lidé si dali záležet na tom, aby Chu Xuna pevně svázali; domýšlivě se radovali z toho, že zajali tak mocného člověka a vůbec netušili, že Chu Xun by mohl jediným zaklínadlem provazy proměnit v popel.

Ale on to neudělal. Stejně jako neodstranil bariéru shangqing.

V Lin'anu už bylo prolito dost krve. Nechtěl, aby zemřeli další nevinní lidé jen kvůli jeho vlastní pomstě. A tak je ta tenká stěna světla chránila všechny, nevděčné stvůry i lidi, kteří oddaně zůstali stát při něm. Došli až k chrámu, ale král démonů se neukázal. Jen kouř z planoucí svíce nabyl podobu temné postavy.

„Proč... jsi nezničil bariéru!“

Když spatřil Chu Xuna, hlas vybuchl hněvem: „Zruš bariéru!“

Chu Xun s klidem odpověděl: „To raději zemřu.“

Z černého kouře zazněl mrazivý výkřik: „Chu Xune, ty musíš být šílený! Vy... vy, zabijte ho, nebo si vezmu vaše životy, hned jak padne noc!“

Přišlo jitro.

První parsek denního světla ozářil tu nekonečnou noc.

Král démonů si v denním světle nedokázal zachovat žádnou ze svých podob a uprchl do temnoty. Svíčka, ze které stoupal tmavý dým zablikala a zhasla.

Chu Xun se vzpamatoval. Chrám Cheng Huang stál na vyvýšenině; odsud viděl, jak se ranní opar zlehka vznáší nad horami a řekami a zakrývá jizvy způsobené válkou. Na chvíli všechno vypadá jako kdysi – je překrásné jaro.

„Mladý pane Chu, odpusťte.“

„My přece nejsme krutí, nebo bezcitní. Je to všechno kvůli tomu, že jste rozhněval krále démonů, když jste mu zničil oko... my nemáme na výběr...“

„Co pořád kňučíš! Už to neprodlužujte, nechceme žádné další překvapeníčko. Tam mám rodinu, která chce žít. Kdo je důležitější, tenhle chlápek, nebo všichni my ostatní? Spravedlivý upřednostňuje lid před sebou samým – to řekl on, ne já!“

Chu Wanning stál stranou a pozoroval toho muže, o kterém vlastně nevěděl, jestli s ním má něco společného a cítil jen zmatek.

Bez varování mu pár rukou zakryl oči.

„Co to děláš?“ zašeptal Chu Wanning.

„Nedovolím ti, aby ses díval.“

„... Proč?“

„Byl bys smutný.“

Chu Wanning chvíli mlčel. Jeho řasy lechtaly Mo Ranovy dlaně.

„Já nebudu smutný. Už jsem ti řekl, že se to všechno stalo už moc dávno, je to už dvě stě let.“

Mo Ran za jeho zády tiše vzdychl: „... Ty jeden pitomečku, tak vysvětli, proč se mi tak potí ruce?“

Neměl ani tušení kolik času uplynulo; jestli tolik, jako než dohoří kadidlová tyčinka, hodina, nebo jen pouhý okamžik.

Čas se v tom šílenství rozpouštěl.

Když Chu Wanning znovu otevřel oči, bariéra shangqing zmizela. Chu Xun ležel v kaluži krve, obklopený lidmi, těmi zlými duchy a démony v lidské podobě, kteří nasávali pach čerstvé krve.

Extáze a vina, celé ta katastrofa minulosti se před nimi otevřela. Utrpení a hřích v srdcích lidí, které není možné rozeznat od příšer.

Vzduch páchne smrtí. Tady, v říši lidí – nebo snad v pekle.

Těžko říci.

Dav se pomalu rozešel. Ve dne se démonů nikdo nebojí, a tak se vydali hledat potravu, odpočívat a čekat, až se v noci vrátí král démonů, prohlédne si v chrámu tělo a odmění je tím, že se znovu setkají se svými mrtvými blízkými.

V chrámu zůstalo asi tucet lidí; plní žalu plakali. Byla tu ta mladá žena z nevěstince a bělovlasá stařena. Malé dítě se svými rodiči, kteří je nakonec poslechli. Žebrák, učenec, vypravěč, syn z upadlé, kdysi vážené a bohaté rodiny, vdova se svým malým synkem, učitel a rolník. Nikdo další.

Když naříkali nad jeho tělem, mrtvý muž ležící v louži vlastní krve otevřel oči.

„Mladý pane!“

„Mladý pane Chu!“

Mo Ranovi se zachvělo srdce. Nemohl to už snést a řekl: „Ne... to je jen...“

To kouzlo představovalo umění, které už bylo dávno ztracené a nečekal, že uvidí jeho použití v této iluzi.

„Kouzlo prodlévajícího hlasu. On je mrtvý, ale použil to kouzlo, ještě než zemřel.“ Chu Wanning pokračoval: „To znamená, že má ještě nějaké nevyřešené záležitosti, věci, které mu dělají starosti.“

A opravdu, Chu Xunovy oči byly slepé, zornice rozšířené a jeho hlas byl bezvýrazný, když řekl: „Démoni a duchové jsou zrádci, nesmíte věřit jejich slovům. Bez bariéry shangqing po setmění obsadí město a budou vraždit podle libosti. Prosím opusťte toto místo a jděte do Putuo.“

„Mladý pane...“

„Já jsem už mrtvý, a nemohu vás doprovázet. Ale všechnu svou duchovní sílu jsou soustředil do svého zlatého jádra. Vezměte jej s sebou a démoni se k vám nebudou moci přiblížit.“

Všichni se rozplakali ještě usedavěji.

Mo Ranovi a Chu Wanningovi ztuhla krev v žilách.

Zlaté jádro ...

To je útvar podobný krystalu uvnitř srdce.

Chu Xunova ruka se pomalu zvedla a díky kouzlu sevřela nůž zabodnutý do hrudi a vytáhla ho ven.

A pak -.

„Mladý pane!“

Lidé kolem něj vyděšeně vykřikli plačtivými přeskakujícími a ochraptělými hlasy.

„Mladý pane, co to děláte - !!“

Vlastníma rukama zvětšil ránu v hrudi, zabořil je do masa, sevřel své srdce, které už dotlouklo a pomalu, píď po pídi je vytrhl.

Ze srdce, obklopeného zlato-rudými plameny, odkapávala krev.

„Vezměte... je...“

Pozvedl hořící srdce, držel je před sebou a zopakoval: „Vezměte je... vezměte je...“

Padající kapky krve se měnily v květy jabloně haitang, které se, jasně zářící, snášely dolů.

„Cesta je dlouhá a nejistá. Můj život zde končí, nemohu udělat víc. Prosím... prosím dejte... na sebe pozor.“

Mo Ran se na to všechno díval, a poléval ho studený pot. Měl pocit, jako kdyby se do něj zabodávaly trny.

Jizva... ta jizva!

Zničehonic si vzpomněl, že na Chu Wanningově hrudi, přímo na srdci, je...

Je tam jizva!

Chu Wanning byl na to místo nesmírně citlivý, jak na to mohl zapomenout? Když spolu byli propletení na lůžku a on tu bledou jizvu dráždil jazykem, Chu Wanningova obvykle netečná tvář ukázala trochu touhy, kterou se stále snažil jen potlačit. Z toho výrazu se Mo Ranovi vařila krev v žilách, a proto ho tím pořád ponižoval.

Tehdy se nestaral o Chu Wanningovu minulost a až do smrti se ho nezeptal, jak k té jizvě přišel.

Nyní, v tomto životě, už nemá žádné právo se ho na to ptát.

69. kapitola - Jeho Výsost se bude u tebe učit

Je to jen náhoda? Nebo...

Teď si nemůže jizvu na mistrově hrudi prohlížet kdykoli se mu zamane, a musí se spolehnout svou paměť. Ta bledá jizva ve tvaru srpku měsíce určitě nebyla po ráně zasazené nějakou čepelí a nepodobala se ani Chu Xunově ráně, kterou způsobily prsty ruky a zanechaly po sobě pět zejících krvavých otvorů.

Vůbec nebyly stejné.

Mo Ran si potichu oddechl.

I když Chu Xun a Chu Wanning měli každý úplně jinou povahu, v mnoha věcech si byli znepokojivě podobní, ať už tím, že se oba řídili heslem, že kultivující klade na první místo života ostatních lidí a na sebe myslí až naposled, nebo těmi zraněními na hrudi. Když se ty drobné shody tak kupí, vypadá to podezřele.

Možná proto, že Chu Xun byl až příliš laskavý, oproti Chu Wanningově studené bezcitnosti, nebo snad proto, že Chu Xun měl manželku a syna, Mo Ran se nemohl smířit s tím, že by Chu Wanning mohl být Chu Xunovou reinkarnací, nebo dokonce Chu Xunem samotným. Vždyť by se z toho leda pomátl.

Naštěstí to tak určitě není.

Už není třeba dále vysvětlovat, co Lin'an bez Chu Xunovy záštity postihlo. Samozřejmě že král démonů nedodržel svůj slib, a když přišla noc spustil se krvavý déšť a začal vanout prudký víchř a svět se převrátil nohama vzhůru.

Příkopy naplnila krev, živí ztratili rozum a nocí se rozléhal jejich nářek a vytí.

Město zaplavily oživé mrtvoly, které trhaly a polykaly maso i vnitřnosti a žvýkaly mozky.

Mo Ran se s Chu Wanninem ukryli v malém, pobořeném domku; jeho majitel už dávno zemřel a nábytek i nádoby pokrývala silná vrstva prachu.

Mo Ran zamkl dveře a volně nechal jen okénko v kuchyni, aby mohli sledovat, co se děje venku.

Zvenku se čas od času ozývaly pronikavé výkřiky a zlověstné zvuky mlaskání a hltání.

Mo Ran Chu Wanninga zvedl a posadil ho na dříví vyskládané v koutě, pohladil ho po hlavě a řekl: „Podle slečny Osmnácté můžeme odejít hned, jak porazíme krále démonů. Buď hodný a zůstaň tady, nikam nechod.“

Když to Chu Wanning slyšel, odměřeně se zeptal: „Ty jdeš ven?“

„Ještě ne. Půjdu, hned jak se král démonů objeví.“

„Ale venku je to opravdu nebezpečné. Z iluze je teď skutečnost, jak se budeš bránit jenom sám?“

„A to si mám s sebou do boje vzít malého kluka?“

Chu Wanning kývnul: „Já jdu s tebou.“

„Hahahaha, bratříčku, ty jsi moc roztomilý, ale taky moc malý. Když půjdeš se mnou, budeš mi jen na obtíž. Až budeš větší a my se zas dostaneme do něčeho podobného, rozhodně tě nenechám stát stranou. Ale teď poslechni svého staršího bratříčka.“

„Já ti nebudu na obtíž.“

„To říkají všichni,“ zasmál se Mo Ran. „Buď hodný a nepleť se do toho, jo?“

Když Mo Ran viděl, že Chu Wanning už nic neříká, oddechl si. Vyhlédl ven, skrz dřevěné žebrované okna a tvář mu zvažněla.

Jak je možné, že iluze, která byla určena pro výcvik najednou proměnila ve skutečnost? Malý bratříček má pravdu; někdo mu chce uškodit. V jeho minulém životě bylo bezpočet takových, kteří by ho rádi viděli mrtvého, ale v tomto životě ještě nezkrížil cestu nikomu skutečně mocnému. Když o tom přemýšlel, tak jediný, kdo mohl usilovat o jeho život byl ten falešný Gouchen z jezera Jincheng.

Ale kdo opravdu je ten falešný Gouchen? Jak to, že někdo, kdo ovládá šachovou formaci Zhenlong s takovou obratností, neukázal své schopnosti už v jeho minulém životě? Je snad možné, že není jediný, kdo se znovuzrodil do tohoto světa ...

Z té myšlenky ho zamrazilo a jeho pohled byl rázem ostřejší.

Když se znovuzrodil, přál si jen nadobro pohřbit minulost, ale pokud je tu ještě někdo takový, všechno může být dost složité.

Mračil se víc a víc, až uslyšel Chu Wanninguův hlas: „Mo Rane... já...“

„Co je?“

Chu Wanning zaťal zuby, a když si rozmyslel všechno pro a proti, obrnil se a rozhodl se, že přízná pravdu: „Poslouchej, já ti vážně můžu pomáhat. Já jsem...“

Jenomže když Chu Wanning slyšel „Já ti vážně můžu pomáhat,“ pomyslel si jen, že se s ním chce malý bratříček zase hádat, a tak ho zarazil: „Dobře, dobře, ale už jsem ti řekl, že ti nedovolím jít ven, takže ty ven nepůjdeš. Přestaň být tak paličatý. Poslouchej mě už.“

„Ne, ty poslouchej mě -.“

Mo Ran už z toho byl podrážděný, a tak odpověděl: „Já tě neposlouchám, neposlouchám, lalala.“

Když uviděl, jak rozzlobeně se Chu Wanning tváří, začal mít Mo Ran pocit, že jeho přístup asi není moc ohleduplný, a tak ho prstem dloubnul do čela a rozesmál se: „Tak poslouchej, mladíku, ty jsi pěkně umíněný. Máš poslouchat starší. Protože mi říkáš starší bratře a oba jsme ze stejné sekty, když se dostaneme do nebezpečí, jako právě teď, musím tě za každou cenu ochránit. Rozumíš?“

Chu Wanning zavřel oči a tiše odpověděl: „Rozumím...“

„To je dobře. Tak proč -.“

„Ale já mám o tebe strach.“

Mo Rana to dojalo, a prst napřažený proti Chu Wanningovi se zachvěl, a chvíli vůbec nedokázal říci ani slovo. Žil dva životy, ale ještě nikdy mu nikdo neřekl: „Mám o tebe strach.“ I když se k němu Shi Mei choval laskavě, ještě nikdy nevyjádřil svou starost o něj tak přímočaře. S úžasem se díval na to malé, drobounké dítě, které před ním sedělo na hromadě dřeva a jeho srdce překypovalo city. Oči měl najednou vlídné, prst, kterým do Chu Wanninga dloubnul se zvedl, a ruka se dotkla jeho jemných vlasů a prohrábla je.

„Neboj se. Tvůj starší bratr ti slibuje, že se vrátí živý a zdravý.“

„Mo Rane, nech mě domluvit...“

Mo Ran se zazubil: „No, tak co chceš říct?“

„Já jsem ve skutečnosti...“

„Prásk!“

Dveře se rozletěly.

Dovnitř se zaúpěním vpadl muž s divoce rozčuchanými vlasy, pokrytý krví; jednu nohu měl rozervanou na cáry. Za ním se hnaly oživlé mrtvolky, které lákal pach krve.

Muž se hnál dál, za sebou táhl zraněnou nohu, bral všechno, co mu přišlo do ruky a házel to vrčících mrtvolách a křičel: „Vypadněte sakra! Nechodte sem! Zmizte! Vypadněte sakra!“

Mo Ran v duchu zaklel a schoval malého bratříčka za sebe, v dlani mu zazářilo rudé světlo a objevil se Jianguí na jejich obranu. Natočil tvář dozadu: „Bratříčku, schovej se a nemíchej se do toho!“

Zaútočil vrbovou ratolestí a pustil se do mrtvol, které se draly do domu. I když Jianguí a Tianwen byly téměř stejné, Chu Wanning ještě zdaleka nepředal Mo Ranovi všechny své dovednosti, a navíc byl zbraní, kterou Mo Ran ve svém minulém životě užíval, meč. Nebyl zvyklý na ohebnou zbraň, a i když byl zpočátku v boji úspěšný, brzy bylo jasné, že mu síly nestačí.

Jianguí svištěl sem a tam, když se ozval dětský hlas, který zněl rázně a chladnokrevně: „Doleva, omotej si to kolem zápěstí a pak třikrát udeř, vyskoč, otoč se a udeř dozadu přes rameno.“

Mo Ran neměl čas o ničem uvažovat, a tak se řídil pokyny. Vrbová haluz švihla přes tělo mrtvolky vlevo, stačil jediný úder magické zbraně, a zlomil jí paži tak, že se objevily kosti. Jindy by už neudeřil dvakrát na stejné místo, ale když mu to bratříček radí, proč to nezkusit, za to nic nedá. Proto mrtvolu švihnul ještě dvakrát, vyskočil, hbitě se ohnul v pase, přetočil se a udeřil vrbovou větévkou za svá záda.

„Švih!“

Současně se do místnosti natlačily další mrtvolky a Jianguí, který teď získal trojnásobnou sílu, proti nim vyplivnul proud ohně. Mrtvolky zasáhlo tvrdé švihnutí biče a všechny naráz přišly o hlavu. Hlavy se rozkutálely po zemi; stoupal z nich páchnoucí, černý dým.

Mo Ran byl ohromený. Nevěřicně se ohlédl po malém bratříčkovi, který nevzrušeně seděl na hromadě dřeva.

Tenhle malý chlapík... jak to jenom mohl vědět?

„Co mám dělat teď?“ zeptal se nadšeně Mo Ran.

Chu Wanning mu s nehnutou tváří radil: „Dál... použij levou ruku a poplácej si pravý rukáv.“

„Oho, to je nějaká zvláštní tajná technika, k čemu to je?“

Chu Wanning bezvýrazným hlasem odpověděl: „To není žádná zvláštní tajná technika. Předtím ses otočil moc rychle a zapálil sis rukáv.“

Mo Ran se sebe vyrazil: „Aha,“ sklopil oči a začal rychle hasit oheň, který v té vřavě zapálil Jiangu. Ani v nejmenším se nestyděl, natož aby se cítil trapně a obrátil se zpátky s bláznivým, širokým úsměvem: „Bratříčku, ty jsi báječný, přímo k zulíbání.“

Chu Wanning si potichu odkašlal a otočil se tváří k holé, šedivé stěně; uši mu zrudly.

V domě zbývalo jen šest mrtvol, které se ještě hýbaly. Chu Wanning se už nechtěl na Mo Rana dívat, a tak zůstal otočený a mluvil do zdi: „Uvolni si zápěstí, švihni větévkou nahoru a šestkrát jí zakruž, tak získá sílu, a pak jednou švihni, jako když píšeš znak pro číslo jedna.“

Mo Ran se řídil pokyny, ale když zakroužil popáté, zeptal se: „A jak se píše znak pro jedničku?“

„... Jednoduše udeř, jako bys ťal mečem.“

„Aha, už vím!“ Mo Rana osvítilo náhlé poznání a ještě jednou udeřil. Znovu zahořely plameny a z tenké a poddajné větvičky byla rázem jediná dlouhá pevná čepel, která jedinou ranou zasáhla šest mrtvol.

„Ty jo ...“

Mo Ran vyvalil oči.

„Kde jsi se to naučil? Jak je možné, že mám pocit, že umíš zacházet s tím bičem skoro stejně zkušeně jako můj mistr? Ne, ty to snad umíš ještě líp. Nikdy mi neřekl o ničem, cos mě dneska naučil.“

Mo Ranův úsměv byl ještě širší: „Dobře, dobře, tohle je skvělý! Už se nebudu muset nikdy dívat na mistrův zamračený obličej. Budu se učit u tebe, to bude bezvadný!“

Chu Wanning na něj vrhnul pohled: „Ty nesnášíš zamračenou tvář staršího Yuhenga? Proč ti nevadí, když se zlobím já?“

Mo Ran schoval bič a zatarasil dveře, pak obešel stůl, který dotáhl před dveře a zasmál se: „Když se na mně zlobíš ty, tak to se mnou myslíš dobře. Než jsme se my dva dostali, museli jsme překonat spoustu překážek. Tvůj starší bratr dobře ví, co dobrého jsi mu prokázal. Od teď tě mám rád jako opravdového bratra. Nevadí mi, že se budeš mračit, a i když mě budeš bít, aby sis ulevil, nebudu se na tebe hněvat.“

Chu Wanningova tvář potemněla: „Kdo stojí o to být tvůj mladší bratr!“

Seskočil dolů z hromady dříví, nechtěl se už Mo Ranem dál zabývat a místo toho se šel podívat na zranění muže, který se k nim připojil.

Chu Wanning se na něj zadíval a oči se mu překvapeně rozšířily: „... To je on?!“

„Kdo to je?“

Mo Ranovi zvědavost nedala a šel se také podívat a byl také překvapený: To je... ten Xiaoman?“

Muž, který ležel v louži krve, naříkal a ronil slzy, byl opravdu Xiaoman. Byl vážně zraněný a když ho Chu Wanning prohlédnul, potřásl hlavou: „Lidé a démoni nemohou nikdy žít v míru. Hádám, že se o něj král démonů přestal starat hned, jak mu přestal být užitku. On si to vážně... „

„Zasloužil,“ řekl Mo Ran.

Chu Wanning se na něj zadíval. Mo Ran se zachechtal, ale najednou se začal cítit provinile. Kdyby měl říci, kdo si nejmíc zaslouží špatnou karmu za svoje zlé činy, nebyl by to on sám?

Mo Ran raději změnil téma a zeptal se: „No, a cos mi to tak moc chtěl povědět? Že jsi ve skutečnosti co?“

Chu Wanning sklopil oči, a potom tiše řekl: „Já jsem ve skutečnosti -.“

Než to mohl dokončit, ucítil na zádech závan vzduchu. Chu Wanning se ho pokusil vší silou odstrčit, shodit ho ze sebe a bojovat, jenže měl tělo dítěte, a rozhodně neměl sílu dospělého muže. Nedokázal se uvolnit a ten druhý mu pevně stiskl hrdlo.

Xiaomanovi se podařilo jediným pohybem vstát z krvavé kaluže, ve které ležel! Jednou žilnatou rukou Chu Wanninga rdousil a druhou mu držel obě paže. Zašpiněná tvář mu hořela, celé jeho tělo prostupovala divoká touha přežít, která ho celého křivila a hnětla, jako by byl z vosku.

Oči měl podlité krví a zasípěl na Mo Rana: „Dostaň... mě... odsud!“

„Pusť ho!“

„Dostaň mě odsud!“ zakřičel zuřivě Xiao Man úplně rozběsněný; oči mu vystupovaly z důlků. „Jinak ho zabiju! Dělej!“

„Když chceš abych tě zachránil, tak to udělám. Ale proč děsíš to dítě? Napřed ho pusť -.“

„Když budeš tahle žvanit, tak ho zabiju! Už jsem spáchal tolik špatností, že na jedné navíc nesejde! Jdeme nebo ne!“

Chu Wanning se dusil a nemohl vydat ani sten; jeho jemná pohledná tvářička zrudla. Mo Rana se zmocnily strach a bezradnost. Kdyby teď zaútočil, mohl by Xiaomana zabít, ale protože došlo k manifestaci iluze, kdyby Xiaomana přemohla zloba, ještě než se stačí pohnout, mohl by malému bratříčkovi vážně ublížit.

„Dobře, dobře, dobře. Budu tě poslouchat,“ řekl Mo Ran. „Nerozčiluj se. Jen trochu povol ruku a já hned...“

Než to stačil doříct, vytryskla krev.

70. kapitola – Jeho Výsost se vrací

Chu Wanning nebyl žádný slaboch, aby ho mohl vystrašit každý; zazářil záblesk zlatého světla – Mo Ran by mohl přísahat, že v jeho ruce viděl nějakou zbraň, ale okamžitě to zmizelo – a obě Xiaomanovy ruce byly uťaté v zápěstí.

Xiaoman divoce zavřeštěl a klopytl dozadu. Jeho obě ruce byly pryč a zbývala mu tak jediná zdravá noha. Ruka, která Chu Wanninga rdousila, spadla na zem. Chu Wanning stál celý rozlícený, tvář temnou, jako nikdy předtím. Jeho rty se hýbaly, jako by se pokoušel něco říct, ale byl příliš rozčilený na to, aby to vyslovil a místo toho odvrátil svou popelavě bledou tvář.

Mo Ran k němu rychle přiskočil a objal ho: „Bratříčku, není ti nic? Nestalo se ti něco?“ Chu Wanning v jeho náruči jen zavrtěl hlavou; byl příliš zhnusený, než aby dokázal promluvit.

Konec konců, ten Xiaoman před nimi byl jen iluzí někoho, kdo žil kdysi, před dvěma sty lety. Chu Wanning si otřel cákance krve z tváře a tiše řekl Mo Ranovi: „Vidíš, zůstat tady pro mě není o nic bezpečnější než jít s tebou ven. Umím se o sebe postarat a nebudu ti na obtíž.“

Mo Ran už slyšel o dovednostech malého bratříčka od Xue Menga, ale až dosud je neviděl – musel přiznat, že mu to otevřelo oči.

„Udělal jsi na mně dojem, ale...“

Chu Wanning to zkoušel dál: „Já to umím se všemi druhy zbraní, můžu tě krýt z boku.“

„Ale...“

Chu Wanning zvedl oči: „Proč mi pořád nevěříš?“

„Starší bratře.“

Chtěl svým slovům dodat důraz, ale jeho dětský hlásek zněl měkce a roztomile. Jako by se opravdu moc snažil být roztomilý. Chu Wanning se zarazil.

Mo Ran zamrkal, začal si popleteně drbat hlavu, zavzdychal a schoval si tvář v dlaních. Chvilí si zakrýval tvář a pak řekl: „To, no, víš, já jsem se prostě bál, že... ty, hm...“

V celých jeho dvou životech to bylo poprvé, kdy ho tak hezky oslovil někdo maličký; Mo Ran k němu právě teď cítil takovou přichylnost, jako by to byl jeho skutečný bratr.

Když někoho nenáviděl, nenáviděl ho až do morku kostí, ale když měl někoho v lásce, byl k němu nanejvýš něžný. Když se přestal drbat a konečně se zase podíval na Chu Wanninga z místa, kde se skrčil, měl červené uši.

Možná, že kdyby opravdu měl mladšího bratra, necítil by se tak osamělý.

Naneštěstí pro Mo Rana, Chu Wanning si jeho reakce dobře všiml. Chu Wanning krátce zaváhal a potom ho na zkoušku tiše oslovil: „Shige.“

Shige je důvěrnější oslovení pro staršího bratra než shixiong, jak mu řekl předtím.

Mo Ran si tiskl ruku na čelo; byl zjevně u konce sil. Chu Wanning se vědouce zadíval na Mo Rana, v duchu se zaradoval, že našel jeho slabé místo. Tak jako tak, pořád vězí v dětském těle a Mo Ran nemá nejmenší tušení, kdo skutečně je. Nemá proč se stydět. Otevřel ústa a z nich vyšlo tiché a medové: „Ge.“

„Gege.“

„Mo Ran gege – bratříčku Mo Rane.“

„Áááááááááá Jo. Jo. Tak jo. Vezmu tě s sebou. Přestaň to už říkat!“ Mo Ran vyskočil na nohy, tvář měl celou rudou a drbal si husí kůži, která mu naskočila na rukách. „Dobře. Výborně. Půjdeš se mnou, vyhrál jsi, co? Vyhrál jsi. Ach, nebesa.“

S rukama sevřenýma za zády Chu Wanning naklonil hlavu a s úsměvem řekl: „Tak jdeme.“

Beze spěchu se vydal ke dveřím a slyšel, jak Mo Ran za ním tiše bručí: „Kde ses to naučil, málem jsem z toho umřel, zatraceně...“

Chu Wanning se po tom, co se stalo Chu Xunovi, cítil moc zle. Teď měl pocit jako by se temnota kolem něj rozplynula. V tom uslyšel, jak se ho Mo Ran ptá: „A co mi to můj bratříček vlastně chtěl říct?“

Chu Wanning se otočil a s klidem řekl: „Aha. Tamto.“

„Hm?“

„Už si nevzpomínám.“

„Ale když si vzpomenu, určitě to staršímu bratříčkovi Mo Ranovi povím.“

„Áááááááááá přestaň! Neříkej to! Prostě říkej starší bratře! Úplně stačí starší bratře!“ Mo Ran mával rukama jako šílený.

Chu Wanningovy oči byly jako pár hlubokých studánek, a rty se mu vyklenuly do lehkého úsměvu: „Když to říkáš, starší bratře. Mimochodem, myslím si, že král duchů se už brzy objeví, protože tato iluze vznikla na základě vzpomínek těch, co přežili a ti opustili Lin´an někdy teď. Iluze nejspíš brzy skončí.“

„To dává smysl... hned jak ho porazíme, měli bychom se dostat ven, co? A já rozhodně přijdu na to, kdo iluzi změnil, aby se z ní stala skutečnost a kdo se nás snaží zabít!“

Chu Wanning přikývl: „Naštěstí pro nás, podle toho, co předvedl v boji s Chu Xunem není ten král démonů příliš silný. Možná že je to ten nejslabší z devíti králů démonů. I když došlo k manifestaci iluze, připadá mi, že tu jsem považovaný za obyčejné šestileté dítě, a nečeká se, že bych do toho všeho mohl nějak zasáhnout.“

Mo Ran souhlasil: „Asi máš pravdu.“

Chu Wanning pokračoval: „Snad bude přesnější, když řeknu že se nesnažil zabít nás, ale že se mnou vůbec nepočítal. Celou dobu má spadeno na staršího bratra.“

Mo Ran přikývl ještě rozhodněji: „To dává smysl.“

„Až se odsud dostaneme, starší bratr o tom musí určitě říct Xue Mengovi. V Pramenu broskvových květů se něco děje, budeme si teď muset dávat velký pozor. Ale dost už s tím. Bratře, musíme jít. Já ti nebudu překážet.“

Chu Wanningova předpověď se vyplnila.

Uběhla třetí noční hlídka. Masakr ve městě skončil.

Na obloze se objevila krvavě rudá puklina, mezi trosky se rozlil zelený dým a ztuhl do postavy nahrbeného muže.

Jeho oči planuly šarlatovým ohněm a jeho kůže byla bledá jako popel; polovinu jeho těla tvořily svaly a kůže, druhá polovina, to byly jen holé kosti. Kradl se ulicemi Lin´anu pokrytými mrtvými těly; nesl černý praporec a opájel se bolestí a záští čerstvě zabitých.

Mo Ran z úkrytu pozoroval jeho tvář.

„Tak to je on?“

V jeho hlasu byla znát úleva.

Chu Wanningovi bylo jasné, proč se mu ulevilo, ale nechtěl se ještě nechat poznat a šestiletý toho nemůže znát moc. Zadíval se na Mo Rana s hranou nevědomosti: „Cože?“

„Měl jsi pravdu. Devět králů říše démonů se liší svou mocí a tento je skutečně nejslabší z nich.“ Mo Ran pozoroval postavu za oknem a pak tiše dodal: „Máme velké štěstí.“

„Bratře, jakou máme šanci?“

„Devadesát procent. Ale víš, je lepší se moc nepřeceňovat.“

Chu Wanning se usmál.

Dobře věděl, že král Kostlivec je z devíti démonických králů ten nejslabší, ale síla je relativní. Vzhledem k Mo Ranově věku a zkušenostem, i s magickou zbraní jako je Jiangu, stát proti králi Kostlivci bylo přece jen dost těžké.

Naneštěstí pro toho, kdo proti Mo Ranovi intrikoval, dítě, které měl po svém boku, nebylo jen obyčejný nováček z hory Sisheng, ale samotný Chu Wanning.

„Pomozte mi...“

Právě se chystali vyběhnout ven ze dveří k překvapivému útoku, když se za nimi ozval slabý hlas.

„Co, on je ještě naživu?“ Mo Ran se ohlédl a vyvalil oči na Xiaomana, který ležel skrčený za nimi.

„Já nechci umřít... tatínku... já nechci...“

Chu Wanning se podíval na mladíka schouleného na hromadě zmačkaných hadrů a potřásl hlavou: „Tehdy tu ten člověk nejspíš zemřel hned, jak sem vkročil, ale v této iluzi je pořád“

naživu, pravděpodobně proto, že jsme tu byli my, a zabili nemrtvé, kteří ho pronásledovali, takže některé věci se odehrávají jinak.

„Ach... takže myslíš, že kdyby nezradil, Chu Xun by před dvěma staletími nezemřel? Že by z Lin'anu teď nebyla hromada trosek...“

„Možná.“

Oba ale věděli, že ať už nyní udělají cokoli, minulost zůstane minulostí. Právě teď je nejdůležitější porazit krále Kostlivce a dostat se pryč z této iluze a že není důvod na nic čekat. Opustili svůj ukryt a zabíjeli vše, co jim stálo v cestě.

Opustit iluzi bylo ještě snadnější, než si mysleli.

Mo Ran věděl přesně, co musí udělat, a tak okamžitě zaútočil na krále Kostlivce. Když Chu Wanning sledoval jejich souboj, najednou se ho zmocnila úzkost.

Nebylo to kvůli tomu, jak Mo Ran bojoval, právě naopak, pod jeho vedením Mo Ran nabyl velkou zdatnost. Chu Wanning však měl stále silnější pocit, že -.

Ta osoba v pozadí vše naplánovala do posledního detailu.

Jinak řečeno, ten člověk pečlivě uvážil, že pro Mo Rana a jednu další osobu s průměrnými schopnostmi, bude nesmírně obtížné tuto situaci zvládnout. Ale záměrně nevytvořil nic nebezpečnějšího, aby nevzniklo podezření, že se jedná o vraždu. Jeho záměr byl, aby to vypadalo, že Mo Ran zemřel nešťastnou náhodou během výcviku.

Kdo je doopravdy ten, kdo s takovou důsledností ukládá Mo Ranovi o život?

Je to opravdu ten falešnou Gouchen z jezera Jincheng?

Chu Wanning pozoroval divoký zápas mezi Mo Ranem a králem démonů. Čím dále boj trval, tím bylo jasnější, že Mo Ran získává převahu; jak nebe pomalu světlalo, králi démonů ubývaly síly; vítězství bylo na dosah.

Právě teď uviděl mezi zástupy nemrtvých a démonů, které uvěznilo Mo Ranovo kouzlo, obličej živého člověka.

„Kdo je tam!!“

Mezi ožvlými mrtvolami se objevila tvář zcela zakrytá kápí pláště. Z dálky se zdálo, že má ostrou bradu, plné, rudé rty a lehce zakřivený nos.

Jediný pohled Chu Wanningovi stačil, aby měl jistotu, že ten muž není součástí iluze událostí, ke kterým došlo před dvěma sty roky – zjevně nehodlal bojovat, jen se ukrýval pod kápí a díval se směrem k Chu Wanningovi a Mo Ranovi. Když poznal, že si ho Chu Wanning všiml, lehce se usmál, zvedl ruku a přejel si po krku ve výhrůžném gestu.

Chu Wanning potichu zaklel a vrhnul se vpřed, aby ho zadržel.

Ale ten člověk se jen usmíval, rudé rty odhalily perlově bílé zuby, pak se pohnuly a něco vyslovily, snad: „Na shledanou.“

Potom se otočil a zmizel.

„Stát!“

Bylo to marné. Obloha se rozjasnila a pluly po ní bílé obláčky, kulaté jako rybí šupiny. Souboj mezi Mo Ranem a králem démonů skončil posledním úderem – Jianguí odřel králi démonů hlavu, rozstříkla se páchnoucí krev. Stojící mrtvolky se okamžitě zhroutily a jitro v Lin'anu v době před dvěma sty lety, všechno neštěstí a zhroucené zdi toho města se jim rozplynuly v mlze.

„Prásk!“

Když Chu Wanning dopadl na zem, zjistil, že se ocitl v jeskyni, kam je přivedli složit zkoušku. Mo Ran tu byl také, spadl na zem vedle něj, potřísněný krví z boje, ale většina nebyla jeho. Zůstal ležet na zemi, byl příliš unavený na to, aby se hned zvedl, jen se na Chu Wanninga díval svýma jako uhel černýma očima.

Po chvíli zvedl ruku a jemně štouchnul Chu Wanninga do hlavy.

„Zvládli jsme to.“

Chu Wanning souhlasně zabručel, ale mračil se: „... Někoho jsem teď viděl.“

„Cože?“

„Byl to nejspíš ten, kdo upravil iluzi.“

Mo Ran se zvedl, oči měl rozšířené údivem: „Ty jsi ho viděl? Ty jsi ho viděl! Víš, kdo to je? Jak vypadal?“

Chu Wanning zavrtěl hlavou, obočí nakrčená: „Měl kápi, takže jsem ho neviděl jasně. Ale podle jeho postavy si myslím, že to byl muž, poměrně mladý, se špičatou bradou...“

Zbytek svých úvah nevypravil.

Měl dojem, že je mu ten obličej nějaký povědomý, jako by toho člověka už kdysi někde viděl. Zároveň se však nemohl zbavit pocitu, že se možná mýlí, vždyť viděl jen polovinu obličeje, a dost lidí se vzájemně podobá, takže si nemůže být jistý.

Takto přemýšlel, když ucítil, že mu Mo Ran poklepal na rameno.

„Bratříčku.“

„Co je?“

„... Koukni se tam.“

Mo Ran mluvil tiše, hlas se mu chvěl.

Chu Wanning se zadíval na místo, kam ukazoval.

Byla to Osmnáctá. Visela u vchodu do jeskyně, oči jí vystoupily z důlků, vyšívané saténové střevíčky se pohupovaly ve vzduchu. Byla už mrtvá, a žádný vítr tu nefoukal. Protože se její tělo stále komíhalo, musel vrah odejít teprve nedávno.

Když uviděli, co má pevně utažené okolo krku, oba zbledli.

Byla to vrbová ratolest.

Měla lístky ostré jako nože a po celé délce žhnula rudým světlem, s praskotem z ní vyšlehávaly jiskry a také z ní odkapávala krev.

Jiangui.

To, co uškrtilo Osmnáctou a na čem viselo ze stropu jeskyně její tělo, byla magická zbraň jménem Jiangui.